

உதயதாரகை.—MORNING STAR.

Published on the 1st and 3d Thursday of every Month at one shilling a Quarter payable in advance.

உ.புத். சஞ்சிகை. யக். [தஞ்சை (ஸ்). ஜப்பசி. சு, தெயதி வியாழக்கிழமை, Thursday, October 6, 1842. [Vol. II. No. 19.

பாண்டியவள நாட்சே சரித்திரக் குறிப்பு.

(Historical sketch of the Pandian kingdom.)

(Continued from page 201.)

திருமலைநாயகன் அவர்களுடைய மனுவுக்கு ஒரு பிரகாரமாய் இசைந்தான். ஆனால் கிழக்கத்திய ராசாங்கங்களிலேயும், பின்னும் நாகரீகமுள்ள தேசத்து ராசாங்கங்களிலேயும் எப்போதும் வழங்கிக்கொண்டு வருகிற ராச தந்திரப்படிக்கு ஆதி நாராயணனுக்கு அவனுடைய காணியாட்சியில் மூன்றில் ஒரு பங்கு மாத்திரமே கொடுத்து, அவனையும் விடுதலைபண்ணினான். பின்னையொரு பங்கைத் தம்பியென்றவன் கையில் விட்டுவிட்டான். இன்னம் ஒரு பங்கை ஆதிநாராயணனுடைய மருமகனாகிய தனுசார்தன் என்கிறவனுக்குக் கொடுத்து விட்டான். இந்தப்பிரகாரம் மற்றவர்களுக்குள்ளே பகிர்ந்து கொடுக்கப்பட்ட பாகமானது இன்னம் பின்னாலே பாகப்படுத்துகிறதற்கு இதுதான் மூலமாயிருந்தபோதையும் அந்தக்காலத்திலே அவர்கள் வசத்தில் நிகழ்ந்திருக்கவில்லை. தம்பியென்றவன் தன் சகோதரன் சாக வகைதேடினான். அவனும் பின்னாலே டீக்கிரத்தில் இறந்துபோனபடியினாலே, அவனுடைய பாகத்தை ஆதிநாராயணனுக்குச் சலுகாரபுத்திரனாகிய விசயரகுநாதன் என்றவன் கைப்பற்றிக்கொண்டான். இந்தவிசயரகுநாதன் தனுசார்தன் என்கிறவனுடைய சமஸ்தானத்தையும், அவன் இறந்துபோனபிறகு கைவசம்பண்ணிக்கொண்டான். இந்தப்பிரகாரம் அந்த மூன்று துரைத்தனங்களும், ஒரு தலைவன்கீழே மறுபடியும் ஒன்றுயிற்று. அடுத்திருக்கிற தேசங்களிலேயும் இந்தச் சேதுபதி தன் அதிகாரத்தைப் பரவச்செலுத்தி யிருந்தபோதையும், திருமலைநாயகனுடைய அதிகாரத்துக்குக் கீழ்ப்படிந்தே யிருந்தான், இதுவுமல்லாமல், ஒருபயங்கரமான பாளையம் (My-sore)மையிலே இருந்துவந்து மதுரையிலே கலக்கம் பண்ணினபோது, இந்த விசயரகுநாதன் ஒரு தண்டைக்கூட அடைந்துக் கொண்டிவந்து அந்த நாயகன் தன்னை மெய்ச்சும்படியான சுமாவையோடேகூடத் தனக்குமேலான எசமானனாகிய அந்த நாயகனுக்குச் சகாயம்பண்ணி அந்தக்கலக்காரர்களை யெல்லாம் முறியடித்துத் துரத்தும்படியாக மிகுந்த தயிரியங்கொடுத்து, அவர்களை தோற்க அடித்ததிலே இவன் முக்கிய கருவியாயிருந்தான்.

மதுரையைச் சேர்ந்த ராச்சியத்திலே திரிகிராப்பள்ளிக் கோட்டையானது பிரதானதுருக்கமாய் இருந்தபோதையும்மதுரைப்பட்டினமானது திருமலைநாயகன் வாசம்பண்ணுவதற்கு அபிமானஸ்தானமாக இருந்தாற்போலக்காண்கின்றது. அந்தக்கோட்டைகோவல், அரண்மனை, இவைகளுடைய பூர்வ கட்டிடமானது, மிகவும் பூர்வராசாவாகிய ஒருவருடைய கட்டப்பட்டதென்றும், அவர்களின் நேர்த்தியான கிலங்கெல்லாம் இன்னம் இருக்குதென்றும், முன்னமே சொல்லியிருக்கிறோம். ஆகிலும் அவைகளுடைய தற்காலக்குறிகளாலே திருமலைநாயகனுடைய மாதிரிப்பிரகாரம் கட்டப்பட்டவைகளாய் இருக்கின்றது என்பதற்குச்சந்தேகம் இல்லை. மேலும் மதுரையினுடைய அரண்மனையானது முக்கியமாய் நவீனகாலத்துச் சிற்பசாஸ்திரக் குறிகளாயிருக்கின்றது. பின்னும் மிகவுஞ் சிறப்புள்ள கட்டிடமாயும் நாளதுவரையிலும் செவ்வையாயிருக்கிறதும் எதுவென்றால், திருமலைநாயகன் கட்டினதாக வழங்கிவருகிறவொரு சத்திரம். அதுசுத்த இரதுக்கட்டிடமாயிருக்கிறதும் லலாமல், அந்தச் சத்திரத்தினுடைய சதுரமும், கனதியும், அதற்குள்ளே அநேக அங்கணங்களும் வெகு அச்சியமான சில்காரங்களுடனே கூடியிருக்கின்றன. மேலும் அந்தச் சத்திரமானது வாலவீசுச்சுவக்கருமாயிருக்கிற ஒரு ஆஸ்தானமண்டபம். நீண்ட கற்களையுடைய அதனுடைய கொடுங்கையானது இருபதடி உயரமுள்ள நாலு வரிசையாய் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது (ராட்ச) சதுரண்களிலே சாரத்தப்பட்டிருக்கின்றது. அந்த லைம்பங்களிலே இந்நுமத்தைச்சாரந்த கதைகளையும், முக்கியமாய் மதுரைபுராணக் கதைகளைக்காட்டுகிற பல ரூபங்களையும் அவைகளைக்கட்டினவனுடைய விக்கிரகத்தையும் அவன் முன்னோர்களுடைய விக்கிரகங்களையும் விநோதமாய்ச்சித்திரித்திருக்கின்றன. ஒரு ஸ்தம்பத்திலே

திருமலைநாயகனை அவனுடைய பெண்சாதிமாரர்களிலே அறுபேர்களுடேயும், அநேக வைப்பாட்டிகளோடேயுட்கூடச்சித்திரித்திருக்கின்றது. அந்த ஆஸ்தானமண்டபம் இது கட்டினவனுக்குப் பட்டம் வந்த இரண்டாம் வருஷமாகிய துசாரமும் வருஷத்திலே ஆரம்பித்து, இருபத்திரண்டு வருஷத்திலே முடிந்ததாம். பத்திலட்சம்பவுணுக்குமேலே பிடித்ததாம். வருஷத்திலே பத்துநாளுக்கு அந்தப்பெரிய கோவிலிலே இருக்கிற விங்கத்தை வெளியேகொண்டு வரவேண்டுமானால், அதற்குத்தகுந்த வாசயோக்கிபமானஸ்தானம் திருமலைநாயகன் கட்டிவைத்தால்தான் தங்கள் தெய்வத்தை வெளியேகொண்டு வருவோமென்று பிரரமணர் சொன்னார்கள். அதுநிமித்தந்தான் இது கட்டினானென்றுதியாய்ச்சொல்லப்படுகின்றது. இந்தச்சத்திரமுந்தவிர, வேறே மூன்று பெரிய பணிவிடைகள் இந்த நாயகனே முடித்திருக்கிறான். அவைகளென்னவென்றால், ஒருகோவிலும் முக்கால்நாழி வழிச்சுவக்கமும் இருபதடி ஆழமும் கண்முக்குமுள்ள ஒரு குளமும், கருக்கலத்துண்டு ஸ்தம்பங்களிலே சில முருக்கல்லிலே வெட்டினவைகள், ஒவ்வொன்றிருபதடி உயரமுள்ளவைகள்.

இன்னும் வரும்.

LIFE OF MOHAMMED.—மகமுதவின் சரித்திரம்.

டீக். அதிகாரம்.

The religion of the Prophet firmly established—The principal countries subjected by him—The effects of the poison make alarming inroads upon his constitution—Perceives his end approaching—Preaches for the last time in public—His last illness and death—The Moslems scarcely persuaded that their Prophet was dead—Tumult appeased by Abubeker—The Prophet buried at Medina—The story of the hanging coffin false.

மகமுதவின் மக்கத்தையும் கோர்ஸவருணத் தனுசாரிகளையும் தனதாணக்குட்படுத்தினதே அவர் அரசியின் மற்றுந் திசைகளையுந்தன் வசப்படுத்திக் கொள்வாரென்பதற்கு ஒரு முன்னடையாளமாயிருந்தது. சில அறபன் சனங்கள் ரபியுன் கொஞ்சக்காலமட்டுக் கெதிரித்தனப்பண்ணியிருந்தாலும் பிறகு அவர்களுட்கீழ்ப்படுத்தப்பட்டார்கள். மகமுதமக்கத்தை வெற்றிகொண்டதற்கும் அவர் சாகிததற்கு மிடையிலே (ஈ) வருடஞ் சென்றுபோயிற்று. இதற்கிடையிலே அவர் அரசியில் வைத்திருந்த விக்கிரகங்களை நிறுமலமாக்கிக் கிறெக்க பாரிஸ் ராச்சியங்களையும் வெற்றிகொண்டு தமதுகிள்காசனத்தை அதிகம் ஸ்திரிப்படுத்தி இந்தியா, பாரிஸ், கிறெக்கதேசம், என்ன ஆசியா, எகிப்து, வாலேரிய (Barbary) லபென் (Spain) முதலிய பேர்போந்த் தேயங்களையும் பிடித்துக்கொண்டு அரசியாநுமுவதிலும், ஆசியாவின் சில தேயங்களிலுந்தானெடுத்துத் தொடுத்த நமதத்தைத் தான் சாகமுன் எங்கும் பிரபலியப்படுத்தினார்.

ரபியுக் (ஈக்) வயதுசென்றபொழுது முன்னொருமுறையிற் கன்னியொருத்தி இவருக்குச் சேபாலிலே போட்ட நஞ்சின்செயம் இப்போதானே இவருடைய உடலிலே அதிகம் பயங்கரப்படத்தக்கவிதமாய்த்தோற்றம் கொண்டு நாளுக்குநாள் வரவர அவருடைய தேகமுத தளர்ந்து சாகிததற்குக் கிட்டிவிட்டாரென்றிப்பவும் வந்தது. அவரிடக்கக் கொஞ்சநாள்களுமுன்னே தான் சாகக் கிட்டியிருக்கிறதை இவரறிந்து சாக மூன்றுநாள்களுமுன்னே தான் போய்க் கடைசியாகத் தமது சீஷப்பிள்ளைகளைக் கண்டு அவர்களுக்கு ஆசீர்வாதஞ் சொல்லுமபடி தன்னிடம் பள்ளிவாசலுக்குக் காலிக்கொண்டுபோகும்படி சிலரிடத்திற் கேட்டபொழுது அவர்களும் அப்படியே காலிக்கொண்டு போய்ப் பிரசங்கக் கூட்டிலும் ஏறும்படிக்கொத்தாசைசெய்தபொழுது அவர் பண்ணின பிரசங்கமாவது “நான் அந்தீதமாய் யாதொருவனை அடித்தால் அவன்தானே என்னையடிக்கும்படி எனது முதுகைச் சாய்த்துக்கொடுக்கிறேன் யாதொரு முஸ்லிமர்களுடைய கீர்த்தியைக் கெடுத்து

வடுப்பெகிளே? அப்படிப்பட்டவர்களுண்டானால் சபைக்கு முன்னேதானே நான்செய்த தப்பித்ததைக் கூறி அறிவிக்கட்டும். நான் ஆருடையவாகுதல் ஆஸ்திராஸ்தியைக் கெடுத்தழித்தேனா? அப்படியாராதுதலுண்டானால் அவர்களுக்கு என்னிடத்திலிருக்கிற ஆஸ்திராஸ்தியை வட்டியுடையவாகுதலும் முதலியுடையவாகுதலும் சரிக்கட்டிக்கொள்ளும்” இப்படியெல்லாம் அவர் சொல்லிப் பிரசங்கப்பண்ணினபொழுது, “நீர் என்னிடத்தில் ஒருமுறை மூன்றுவெள்ளிக்காசு கடன் வாங்கியிருக்கிறீர்” என்றொரு சத்தஞ் சனக்கூட்டத்தின் நடுவிலிருந்தெழும்பிற்று; அப்பொழுது மகமதுநபி தான் பட்ட வெள்ளிக் காசையுமுத்து அவனுக்கு முகமன் வார்த்தைகளைபுரீ சொல்லிப் பிறகு தான் ஆண்டடிமைப் படுத்தி வந்த கிறைகள் (பு) ஆடவர்களுக்கும் (புக) இஸ்திரீகளையும் இட்டம்போகப்பண்ணித் தான் செத்ததின் பிறகு தனக்குச் செய்யுங் கிரியாங்களுக்கும் இன்னின்ன மாதிரியென்றறிவித்துத் தமது கிளேகிதர்கள் தமக்காரப்புலம்பி அழுவதைவிட்டோயும்படிபண்ணித் தாம் மரணமடையும் வேளையைக் காத்துக்கொண்டிருந்தார். தான் செத்த பிறகு தன்னிடத்துக்கு ஆர் பிரகியாய் வரவேண்டுமென்று சொல்லிப் போகவில்லை. அப்படியிருந்து கோவிற்பணியின்கண் முதலான ஆராதனைகளைச் செய்யும்படிக்கு ஆபுலிக்கார நியமித்து அவருஞ்சாரேசின்ஸ் (Saracens) எனும் அரசியருக்கு முதற்காலிப் (Caliph) என்னும் ஆசாரியனாகப் பணிவிடைகளை நடப்பித்துப் பிறகு இரண்டு வருடத்துக்குள்ளே காலஞ்சென்றுபோய்விட்டார்.

மகமதுவுக்குச் சுரமதிகப்பட்டதிலுள் அறிவு மயங்கிப்போனார். அப்படி அறிவு மயங்கியிருக்குஞ்சமயத்தில் தெய்வீக வெளிப்படுத்தலை அடக்கிய ஒரு புத்தகத்தை எழுதும்படி தனக்கொரு தூவலுங் கடதாகியுந் தாருங்கோவென்று கேட்டார். அப்போதவருக்குக்கிட்ட அவரைப் பரபரித்துக்கொண்டிருந்த ஒமர் என்பவர் (Omar) மகமதுநபி கேட்டபடி தூவலுங் கடதாகியுந் கொடுத்த துண்டானால் அவர் கோருகாமத்திற் சொல்லிய காரியத்தை விலக்கி வேறென்னத்தையாகுதலெழுதிப்போடுவாரென்று பயந்ததிலுள் அவர் கேட்டபடி கடதாகியுந் தூவலுங் கொடுக்கவில்லை. மேலும் அங்கிருந்தவர்களிற் சிலர் அந்தப் புத்தகமெழுதப்பட வேண்டுமென்ற விருப்பத்தைக் காட்டினார்கள். கிலபேர் எழுதப்படவேண்டுமென்று சிலர் எழுதப்பட்டபாடாதென்றும் மகமதுநபியின் சடனவறையிலே வாதுண்டானபொழுது, அவர் நினைத்தெழுதவிருந்த காரியத்தையும் எழுதாததிலுள் மிகுதியான சனம் அதற்காக மெத்தத் துக்கப்பட்டார்களென்று காணப்படுகின்றது. கண்ணுக்குச் சரியான அவருடைய பெண்ணாதிபாஷ்ய (Ay-eshah) என்பவள் நபியனுடைய தலையானது துன்பத்தினீட்டம் மடுத்து விழுமிற்போது அனைத்த தன் முழங்காலிற் சாய்த்துக்கொண்டு அவருடைய முகருபு மாறிப் போகிறதையும் அவர் சாகும் பொழுது கடைசியாய் என்ன வார்த்தை சொல்லிப்போகிறதையும் உற்றுப்பார்த்துக்கொண்டேயிருந்தான். அவர்துன்பமாயிருக்கும்பொழுது, இடைக்கிடையே உபத்திரவந் தோன்றினதிலே அப்படித் தனக்கு உபத்திரவமவந்தது தான் முன்னொரு முறை சேபாலிலே தின் நஞ்சிலுலென்றதாகச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார். முன்னொருவேளையிலே சேபாலிலே விருந்தருந்தினபொழுது நஞ்சுட்டியபதார்த்தத்தைத் தின்றதிலுலே இறந்துபோன பேசா (Bashar) என்றவனுடைய தாயைக் கிட்ட நிர்க்கக் கண்டபொழுது, அவன் நோக்கிப் பார்த்து அவர் சொன்னது “பேசாவின் மாதாவே, எனது உயித்தைப் பிணைத்த பாசமிப்பொழுது சேபாலிலே உனது மகனுடன் அருந்திய பதார்த்தத்தினால் அது உறுப்பாயிற்று.” மகமதுநபிகிட்ட நின்றவர்களைப் பார்த்து மரணமானது தனக்கெப்போ வரவேண்டுமென்று தான் கேட்டபடியென்றி அத்தருமுன் மரண தூதன் வராதபடிக்குத் தானுத்தரங் கேட்டுப் பெற்றுக்கொண்டென்னென்று சொன்னா. பிறகு அவர் சந்தேகணியேறெடுத்துத் தன் சயனவறையைப் பார்த்துச் சொன்னதாவது, “ஆபரனே! எனது பாவங்களை நிவர்த்திப்பண்ணும். ஆம், நான் உன்னதமாயிருக்கிற என்னகிளேகிதர்கள் நடுவே வருகிறேன்.” இப்படியே சொல்லத் தன்னிருமுகமடங்கத் தெளித்தவுடனே காலஞ்சென்று அத்தலத்துக்குப் போய்விட்டார்.

உடனே பட்டணமெங்கும் ஒருமிக்கத் துயரமிகொண்ட புலம்பிச் சலித்தழுதுகொண்டேயிருந்தார்கள். அவருடைய அதுசாரியிற் சிலா லுன்னும் அவர் சாகவில்லையென்று நினைத்தார்கள். எங்கள் சாட்சிக்காரரும், மத்தியஸ்தரும் பாண்டுவெய்க்காக

ப் பரிந்துபெசுகிறவருமாகிய இவர் எப்படிக்காலஞ்சென்றுபோய்விட்டாக்கூடும். அவர் நிச்சயமாகவே சாகவில்லை. அவர் மோசேயேசுக்கிறிஸ்திரட்சுர் முதலானவர்களைப் போலச் சாகாமல் ஞானதிட்டியினுற் சுருட்டிக்கட்டப்பட்டிருக்கிறார். அவர் தமது விசுவாசிகளிடத்திற்சீக்கிரத் திரும்பிவருவார். அந்தவேளையிலே ஒமரென்பவர் தமது வானைச் சுழற்றி மகமதுநபி காலஞ்சென்றுபோய்விட்டாரென்று சொல்லுகிறவர்களுடைய கிரத்தை எடுப்பென்னெனவரையுமெங்கப்பட்டண்ணினார். பிறகு ஆபுலிக்கர் வந்து ஒரு வருஞ் சந்தமுபண்ணாதபடிக்குப்பண்ணிச் சொன்னதாவது, “கீள்களாரை விசுவாசிக்கிறீர்கள், மகமதுவையோ? அல்லது மகமதுவுடைய பரையோ? மகமதுவின் பரனென்றைக்குஞ் சீவீரொருக்கிறார். ஆனாலும் அப்போலதன் மகமது எங்களைப் போல மரணயுபாதியை அடையத்தக்கவராயிருந்தார். இன்னும் அவருடைய சொந்த வாக்கின்படி மரித்துப்போனார்.”

அவர் செத்த பிறகு அவருடைய தேசத்தை எடுத்து மத்திலுலே அவர் செத்த அமையிலேதானே அடக்கம்பண்ணிக் கொஞ்சக் காலத்தின் பிறகு ஒரு பருமட்டான கோரியை அவருடைய நாமத்துக்கென்று கட்டிவைத்தார்கள். அவரிருந்திறந்தவிடம் இப்பொழுது இடிக்கப்பட்டது. ஆனாலும் அவரைத் தாழ்த்திடமின்னதென்றறிந்து இக்காலம் வரைக்கும் தெய்வவழிவினையிலாதமூச்சு சனங்கள் அவ்விடத்துக்குக் கூட்டமாய்ப் போய்த் தங்கள் வீண்வணக்கத்தைச் செலுத்திவருகிறார்கள். இன்னும் அவருடைய தேசத்தை எடுத்து துருப்புப் பெட்டியில் வைத்தடைத்துக் கார்த ஊசியிலுள் அந்தரத்திலே தூக்கப்பட்டிருக்குத்தென்பது வீணும் வீண் கட்டாயும் இருக்கின்றது. ஏனென்றால், மத்திலுலே கட்டியிருக்கிற அவருடைய கல்லறையைத் தற்காலத்தில் அகமாயிரம் வழிச் செல்வோரும் யாத்திரைபண்ணுகிறவர்களும் போய்ப் பார்த்தபொழுது இப்படிப்பட்ட இருப்புப் பெட்டி அந்தரத்திலே தூக்கப்படாமல் நிலத்திலேதானே அவரை அடக்க மபண்ணி அதற்கு மேலே கனிக்கோப்பைக் கட்டிவைத்திருக்கிறர்களேயல்லாமல் மற்ரும்படியல்ல.

மகமதுவின் சரித்திரம்

முற்றுப்பெற்றது.

(Missionary Enterprises in the South Seas)

தென்சமுத்திரத்திலில் நடந்த சங்கதி.

ராககம். பக்கத்தினின்றும்.

நாங்களிந்தக் கப்பலினோட்டத்தைச் சோதித்துப்பார்க்கிறதற்காகத் (தகத்தியன்) தீவுக்குப்போகமுன்னமேகிட்டலிருக்கிற (அத்துதாதி) தீவுக்குப்போககினைத்தோம். அப்பொழுது (மாகி) இராசா தன் சீவியகாலத்தில் வேடுருந்நிலையுங் கண்டிராததிலே உன்னுடனே கூடிக்கொண்டு இந்தத் தீவுக்கு வரவேணுமென்று எண்ணியிருந்தார். இவ்விதமாகச் சகலவிதமான சாமாத்தியத்திலுலும் கப்பலையும் அதின் தளவாடங்களையும் பதினாறு கிழமைக்குள்ளே முடித்துக்கொண்டு, அந்தக் கப்பலுக்குச் “சமாதானத்தின் தூதனென்று” பேருமிட்டுக் கப்பற்பாய்களையுமெடுத்து நங்கூரத்தைக்கிளப்பி (அத்துதாதி) தீவுக்குப்போனோம். அப்படியே கப்பல் கரையிலிருந்து (சு) மயில் தூரமாய்ப்போனவுடனே காற்றுப் பலத்தமுத்ததினாலும், கிலாசுக்காரர் கப்பற் சேவகத்திற் பழகியிராத தீவாராயிருந்ததினாலும், நான் சொன்னபடியே அவர்கள் முற்பாய்மரத்தின் பாகையைத் தணியாமல் விட்டதினாலும் முற்பாய்மரத் தெறித்தது. உடனே நான்கள் மற்றப் பாய்களைத் தணித்து முறித்த பாய்மரத்திற் கிறுப் பாயொன்றைக் கட்டிக் கப்பலைக் கரைக்குவரப் பிடித்தோம். கரைக்குவர்த பின்பு ஒருபாய்மரத்தை யிணக்கி மறுபடி கொஞ்சநாள்களுக்குள்ளே (அத்துதாதி) க்குப்பாய்வலித்துக் காற்று வசதியாயிருந்ததினால் ஒரு ஓய்வுநாட்காலமே அவ்விடத்திற் தேவாராதனை நடப்பிக்கத்தக்கதாய் அங்கே போய்ச்சேர்ந்தோம். பத்துப் பன்னிரண்டு நாளாக இவ்விடத்திலிருந்தபின் (இராயதோங்கு) தீவாருக்கு வேண்டியசாமான்களையெல்லாம் இந்தத் தீவிலிருந்து ஏற்றினோம். பிரதானமாயேற்றப்பட்ட பொருள்களென்னவெனின் பன்றிக்குட்டிகளும், பினைகளும், தேங்காயும், சீலையும், பாயுந்தான். (இராயதோங்கு) தீவிலே ஒருவனுக்கொரு பூனையிருந்தால் அது பெரிய இரத்தினம்

* கோருன் ந. அதிகாரம்.

துக்குச்சரி. ஏனென்றால் (இராயதோங்கு) தீவிலே எவிகள் சொல்லமுடியாத அவ்வளவு குப்பைக்கணக்காயிருக்கும். நாங்களங்கேசாப்பிடப்போயிருக்கிறபோது, எவியனுடைய தொந்தரவில்லாதபடிக்கு அவைகளைத் துரத்திக்கொண்டு திங்க மூன்று நாட்களாகியிருக்கையிலே பிரதிகொடுத்து நிற்கப்பண்ணிக்கொண்டிருப்பிடத்துவங்குவோம். சமுசாரச் செப்பண்ணுகையில் எவிகள் பயமில்லாமலெவ்வெவ்வென்று தோன்றுமேயிருக்கும். இதிலே எவியின் மிகுதி இந்தத் தீவில் எவ்வளவுவென்பதையறிந்துகொள்வீர்கள். எங்களுடைய தோல்பெட்டகங்களெல்லாம் அவைகளிலே அரிக்கப்பட்டுப்போம். கட்டிலில் விரித்திருக்கிற மெத்தைகளுக்குள்ளே பத்துப் பதினாந்து எவியிருக்கும். தலையணைக்குள்ளே குஞ்சுகள் காணப்படும். சப்பாத்துக்களைக் கழற்றிப் படுக்கப்போகிறபொழுது பத்திரமான இடந்தேடிவைத்தாலும் விடிந்தாற் சுவைக்குதவாமற்போம். எவிகளிலே இவ்வளவு தொந்தரவுவந்ததினாலே ஆண்பெண் சகலரும் எவியடித்துச் சாக்கொல்லவேண்டுமென்று கட்டையுண்டாயிற்று. அப்போ எல்லாருந் தென்னிலையிலே ஒவ்வொரு கூடுசெய்துகொண்டு எவியடிக்கப் புறப்பட்டு ஒவ்வொருவனு மொவ்வொருநாளு மொருமணித்தியால்தொக்குள் நாற்பது அன்பது எவியடிப்பான். அப்படியிருந்துத் தொஞ்சமூர் தொலைந்துபோனதாய்க் காணப்பட்டவிலை. ஆதலாற் பன்றிகளும், புனைகளுமில்லாத்திலே கொண்டு வரப்படுவதினாலே எவிகளுக்கு நாசகாலமாயிற்று. கொண்டு வரப்பட்டதேங்காயை யாவருந் தீவிலே வாங்கி நாற்றுப்போட்டுத் தென்னமரமாக்கினார்கள். என்னுடனே கூடிவந்த (மாசி) இராசா முன்னொரு பொழுதுத் கடற்பயணம்பண்ணுதவரானபடியினால் “கரையிலே நின்று போர்செய்கிறவர்களை நாடுபொழுதும் வீரவாண்களென்று சொல்லேன். கடலிலே நின்று காற்றோடும் கடலோடுமெதிர்த்து போர்செய்கிற இந்த இங்கிலீசுகாரர் மாத்திரமே வீரவாண்களென்ற பேரைப்பெற்றுக்கொள்ளத் தகுதிமாண்களென்று இவ்வீதமாய் அந்த இராசா சொன்னதென்னத்தினாலெனில் நாங்கள் (அத்துதாசி) தீவுக்குப் போகிறபொழுது கடலும் காற்றுமெத்தவரத்தினாலே இராசா என்னேனோக்கி இந்த அலைகளிலே கப்பலடைந்துபோகமாட்டாதாவென்று மெத்தப் பயத்துடனும், அங்கலாய்ப்புடனேயும் டுக்கார். அப்போ நான் யாதொருசேதமும் வாமாட்டாது பயப்படுவதையுமென்று சொல்வேன். காற்றும் சற்றே உரமாகிறபோது கப்பலின்மேல்த்தட்டிலே போய்நிற் போன் அப்போ இராசாவுந் தனியேயிருக்கப்பயந்து என்னுடனே வந்து நிற்பார். நான் கப்பலிலே எங்கேபோயிருந்தாலும் அங்கே என்னுடனே வந்திருப்பார். அப்படியே நாங்கள் (இராயதோங்கு) தீவுக்கு வருகிறபொழுது காற்றுத் திரியில்லாததினாலே இராப்புகல் மூன்றுநாளாகக் கப்பலிலிருந்துவிட்டோம். கப்பலிலிருந்த இந்த மூன்றுநாளும் இராசாவுக்கு நித்திரையில்லை. நான் நித்திரைகொள்ளும்படி அவருக்குப் புத்தசொன்னால் “கிணெகிதனே இந்த வேளையிலே நானெப்படி நித்திரை கொள்ளலாமென்று” என்னுடனே சொல்வார். இப்படியே கப்பலிலே வருகையில் மூன்றுநாளாக (இராயதோங்கு) தீவின்கரை தெரியாதபடியினாலே நாங்கள் மோசமாய் மறு தீவுக்குப்போகிறோமென்று இராசாச் சொன்னார். நானதற்கு மறுமொழியாக அப்படியல்ல நானேக்குக் கரைதெரியுமென்று சொன்னேன். இதை இவர் கேட்டிருந்து மற்நான் நான் சொன்ன பிரகாரமாகக் கரையைக் கண்டபடியினாலே நான் அவ்வளவு நிதானமாய்ச் சொன்னதைக் குறித்து அதிசயப்பட்டார். இந்த முகாந்திரங்களுக்குறித்தும் இங்கிலீசுகாரரை அந்த இராசா அதிகமாய் வியந்துகொண்டார்.

நாங்கள் (அத்துதாசி) தீவிலிருந்து வந்த கிறிது நாட்களுக்குப் பின்பு சீரமையிருந்து (பசெக்கோற்று) அவர் மனைவியுந் தலை ஊழியக்காரராய் கியமிக்கப்பட்டு இந்த இடத்துக்கு வந்தார்கள். வந்த மற்றநாள் (பசெக்கோற்று) என்பவர் கம்மாள்விலையிலே கெட்டிக்காரனாயிருந்தபடியினாலே உலையுட்டிக் கம்மாள் வேலைசெய்துகொண்டுவந்தார். இதைக் கண்டவர்களெல்லாரும் “இவரே எங்களுக்கு வேண்டியவர் இவரே எங்களுக்கு வேண்டியவர்” என்று சந்தோஷமாய்ச் சத்தமிட்டார்கள். நான்கிரைக்கட்டிக்கொண்டுபோய்த் தருத்திக்குப்பதிலாயுண்டுபண்ணினவாபுச்சாம்பியைக் காட்டினபொழுது அவர் பெலையுச் சிரித்து இது என்னத்துக்கு? நல்ல துருத்தியை உண்டுபண்ணிக்கொள்ளலாமென்று சொல்லி அந்தச் சத்திரத்தைப் பிரித்துப்போட நினைத்தார். அப்பொழுது நான் பார்வைக்கு அது சிறப்பில்லாதிருந்

தாலும் அதிலுந் நமக்கு நடந்த அநேகம் வேலைப்பாடுகளை அவருக்கு எடுத்துச்சொன்னேன். இந்தத் தீவிலேதான் குடியாயிருந்து விகிறதற்கு எண்ணியிருந்த (பிறிதமனும்) அவர் மனைவியும் இவர்கள் வந்ததினாலே மறுவிடங்களுக்குப் போகவேண்டியதாயிருந்தது.

கடிதங்கள்.

இலக்கணக் களஞ்சியம்.

[On Tamil Grammar.]

நன்னூலாசிரிய விருத்தம், அல்லது உரையறிநன்னூன்முறைமை.

பன்னூலு முன்னூலுபெற்று அலுமாராய் துபார்த்த நல்லோர்க ள் பலரும், பார்த்துரையெனச் சூத்திரத்தறிந்திலே பகுத்துரைத்திட்டவதனால், இந்நூலினுக்கு நிகரிந்நூலாலமலையால் கண்டிலோமென்னவே, எழுத்துடன் சொல்லெனும்பெயர் விளங்கியே செய்தனமும் நீர் வேலையுலகி, எலமேவுசெஞ்சியுந் சீர்மையிற்றெண்டைவள நாட்டினிற் கலாப மயிப்போற், சின்னான் மருக்குலார் வினையாடுமணிகை செம்பொருமொடவீதி, திகழுற்றங்காலி வளர்பாவாடைவாத்தியார் செம்மலாண்டிப் புலவனே.

(பண்புப் பகாப்பதம்.)

செம்மையுந் கருமையும் பசுமையும் வெண்மையுந் தண்மையுந் ண்மையுடனே, கிறுமையும் பெருமையுந் குறுமையுந் டெருமையுந் தீமையுந் தூய்மையுமலால், வெம்மையுந் குளிர்மையுந் கொடுமையுந் கடுமையுமென்மையுந் கீழ்மையுமியின், மெய்மையும் வறுமையும் பொய்மையும் வண்மையு மென்மையுந் நன்மையுந் சொல், ஐம்மையும் பழமையும் புதுமையுமினிமைமுகுமணியுதிமைமையுந், ராண்மையுமும்மையுமொருமையும் பண்மையு மறுமையுமிருமையுமிக்க, கைம்மையுந் கூர்மையுந் கேண்மையுந் சேண்மையுந் கடிய வளமையுமினமையுந், காணரிய முதுமையும் பண்புப்பகாப்பதங்காட்டுமின்னனையமாடே.

(இடையினத்திற்குணங்காட்டல்.)

உயிர் பன்னிரண்டு மெய்ப்தினெட்டிலேவருதாற்றொருபத்தா மெழுத்தா, முயிர்மெய்யவைதாங்ககரமுதனகரமீருகவொட்டியே கண்டுகொள்க;பயில் குற்றெழுத்தைந்து நெட்டெழுத்தேழுமிவை பதினெண்வரிக்குமொக்கும், பகுத்தவல்லொற்றுமெல்லொற்றிடை யொற்றிவை பதினெண்வருக்கமொக்கும், இயலுமுயிரனபெடை தனிநிலை முதனிலையிடைநிலையீதுநிலையென், நின்ற ன்கிடத்து நெட்டியிரேழுமனபெடுத்தேவருமுதாரணமை, உயிரில், ஆ ஈ உ எ ஐ ஓ ஔ ஐ ஹே ஹேதனியோதிரும். ஆஅலம், ஈஇகை, ஊஉன், ஏஏகன், ஐஇயல், ஓஓலம், ஔஔலை, -யேழுமோதுவர் முதன்மைமாடே.

(சம்பந்திர் வரையறுத்த பாட்டியல்.)

தெரியாது வந்த வழியடையானஞ் சிலர் தமக்கிம், மரியாதையின்மொனமதியின்மையார் சொன் மழைப்புன்சொல், பெரியோர்பொறுப்பிர்ந்தம்பெரதிவாய்மையும் பேதமைபொய், விரியாதவென்னறிவின்மைமும் பாரில் விளங்குந்ரேகை.

என்பது அவையடக்கில் கூறியதுகாண்க.

விளங்கியமங்கலமேமுதலாக விரித்தபத்துந், துளக்கற நாடும் பொருத்தமென்றேயெலலை சொலவறியா, வளக்கவிராணரெனைப்போலுநாடொறு முண்பொருட்டால், வளக்கவிராடிப்பிழைப்பதந்நாவின் வரும்பயனே.

என்பது, அளவும் பயனுமுணர்ந்துதுதுவலிற்று. இந்நூலெவ்வளவற்றோவெனின் அக்கணத்திமாவையென்னும் பாட்டியலுறுப்பியலோத்தினுள்வகுத்துரைக்கப்பட்ட மங்கல முதலாகக்கணமீருகிய பத்துப் பொருத்தமும் அட்டமராகிவைநாகிக்கனையுமொழித்து மொழிக்கு முதலாக வருமெழுத்துகளுக்கெல்லாமப்பத்துப் பொருத்தமும் பொருத்தின முதன்மொழிகளை வரையறுத்துரைப்பது பயனென்றவாறு.

இனி ஆறும்வேற்றுமை உருபுகள் பிறவுருபுகளையேற்காதென்றவிலக்கணங்களையும் களஞ்சிய வழியாகக் காட்டிதம்.

இப்படிக்குத் தமிழ்ப்புலவர்
வேதகிரிமுதலியார்.

[On Negandu.]

ம. நி. நி. மயின் துரையர்களுக்கு வந்தனஞ் செலுத்தா நின்றன.

ம. நி. நி. வேதகிரிமுதலியாரவர்களாற்றிநுத்தியுரைசெய்த மண்டலபுருடன், சூடாமணி நிகண்டு, மகவது மகாவெதகை, கரு. கவி-காமுகன்விடன்வேண்மாலாங்காடென்ப கொலையுங்காடும் கோமளம்பசுவனப்புக் கூறியவளமைக்கும்பேர் நாமமாங்கவீத்தன்மிக்கு நற்பொலிவெழுச்சியோசை மாமையேநிறம்வனப்பாமலயசஞ்சுந்தந்தென்றல். என்றதின் மூன்றாமடியாகிய நாமமாங்கவீத்தலென்பது, முடிவிலின்பத்துமூலா என்றதில் இரண்டாமடியாகிய அடிதொறுமிரண்டுமொன்றுமாதியிப்பொருட்க்கி என்ற முறையால் வரவில்லையே, ஏனென்றால் நாமமாமென்று முதலில் வைத்திருக்குது. இதற்கு அவர் நல்லிடை பகர்வரேல், இயான் அவர்க்கு மிகுதியும் நன்றியுள்ளவனாக இருப்பேன்.

இப்படிக்கு

யாழ்ப்பாணம் திருநல்லை ஆறுமுகவரருளடைந்த ஆரணகிரியன்.

[On the arrows of Mantadan, the Hindu Cupid.]

உதயதாரகையின் முகாமைக்காரருக்கு நன்மையுண்டாக.

அவனியெலாந் தனிச்செங்கோலோச்சி ஆண்டிருந்த சைவாசாரசம்பன்னருஞ் சுருணங்கையுமுடையவருமாகிய அதிவீரராமபாண்டிய ராசருளச்செய்த, டைடதம், டன்மதோவாலம்பனப்படவம், கூலி, கவி, "கூற்றமென்னக்கொலையுரிவேனிலான்-தூற்றிதழ்க்கலத்திறைநோன்மையா-லாற்றல்சான்மடலர்க்கணையெந்தல-வேற்றநல்கிலுலகினை செயான்"-இதின் மன்மதனுக்குப்பஞ்சபாணத்துக்கு மேற்பட்டபாணமுண்டானால் உலகத்தை அழித்துப்போடுவானென்று தோன்றுகின்றது. இதற்கு மாறாக இலக்கியக்களஞ்சியத்தில் ஒருபெரியவர் ஆகிய நிகண்டில் சந்தபாணமுண்டானக் காட்டியிருக்கிறார். ஆனாலும் அப்படிச்சந்தபாணமுண்டானால் உலகத்தை யாதுகாரணம் பற்றி யழியாமல் விட்டான் என்பது எவ்விதறிவிற் று வளங்காதபடியால் அதற்கு ஒரு நல்ல மறுமொழி சொல்லும்படி அவரை நான் மிகவும் மன்றாகக் கேட்கிறேன்.

இப்படிக்கு

யாழ்ப்பாணம், புரட்டாதிமாசம். ஈதி—ஒர்மாணுக்கன்.

[On Tamil Grammar.]

உதயதாரகையின் முகாமைத்துரைக்கு நன்மையுண்டாக.

ம. நி. நி. வேதகிரிமுதலியார் பரிசோதித்து மேற்கோள் காட்டிய தொன்னூல் விளக்கத்தின் கடைசியிற் சதுரகராதி வாழ்த்துமாலை என்று ஒரு தூல் சேர்த்திருக்கின்றது. அதில் "நிகண்டு சூடாமணி பதாகப்படுவே"-என்ற பாட்டில் ஈற்றடியாகிய-ஐதவாகரமும் உரிசொல்லும்-எல் மதை எனது கிற்றறிவினாற் சீர்பிரித்துக்கொள்ளக் கூடாமையால் அதை அடிமுதலியார் அவர்கள் தபவுபுரிந்து அதன்சீரைப் பிரித்தெழுதும்படிமன்றுகிறேன். இப்படிக்கு யாழ்ப்பாணம் ஒர்மாணுக்கன்.

[On Tamil Grammar in No. 18 page 222.]

இதயமாரிருந் கேட வுதயதாரகைவிட மியவசை நாடகத் த மிழுனர் நிபுணரே.

ஆறனுருபு மேற்குடவ்வுருபு என்னுஞ் சூத்திரவியாக் ஞானங்க ளின் தாரதம்மியங்களைக் குறித்து இலந்தைநகர் சுவாமிநாதர் அவர்கள் வரையறுத்துத் தற்சாட்சிக்கு விரோதமற மெய்ச்சாட்சிபுகலவும் சென்னை நகர் சுவாமிநாதப்பிலவர் நற்சாட்சிக்கு விரோதமுற்ப் பொய்ச்சாட்சி புகன்றார்.

ஆறனுருபுமுருபேற்குமென்று தொல்காப்பியம் நேமிநாதம் தொன்னூல் இலக்கணவிளக்கம் முதலிய இலக்கண நூல்களின் கூறியிருப்பதினும் அப்படியே முன்னோர்கள் உரைசெய்திருப்பதினும் அவ்வழக்குப் பற்பல பாஷைகளில் வழங்குவதிலும் முன்னோர்செல்வழியே நல்லவழியென்று சங்கரநமச்சிவாயப் புலவரவர்கள் அவற்றிற்கெல்லா மியைக்குறித்த சூத்திரத்திற்குக்கூறிய வரையையெடுத்துச் சிவஞான தேசிகர் அவர்கள் தமது கருத்தே திருத்தென்றும் தாம் சொல்வழிய் வெல்வழியென்றுங் கொண்டு வேறுவகையாய்க் கூறியவுரையே புண்மையென்றார், பாரி

சேடத்தால் மற்றை முன்னோர்வாக்குக்களும் உரைகளும் வழக்குகளும் உண்மையன்றென்பதாய் அமைத்து நின்றார். அமைத்தும் கெகரூவீந்தம் கெந்திக்கிறதென்றப்போல் உண்மையன்றென்று மறுத்த சங்கரநமச்சிவாயப்புலவர் அவர்களுரையை ஒருபுடை திண்மையென்றுங் கொண்டார். பின்னும் அவருடையவுரையை உள்ளபடி விளங்கிக்கொள்ளாமல் ஆறனுருபுமுருபேற்குமென்பது அவருக்குஞ் சம்மதியன்றென்றார். நிசக் கருத்தாகிய அவருடைய வுரையை மறுத்தடிக்கும்படி எத்தனை குழப்படிவிட்டார், ஒருக்கால் உண்மையன்றென்றார் ஒருக்கால் திண்மையென்றார் ஒருக்கால் அவருக்கும் அது சம்மதியன்றென்றார், பாருங்கள் அப்பா எல்லாரும் இந்தச் செப்படிவித்தையை உண்மையை மறுத்ததினால் அதை விலக்கித் திண்மையாக்கும்படி பூரணமாய் நியாயங்கள் எழுத அவற்றை அங்கீகரியாமல் பெருக எழுதியும் பிரயோசனமென்ன? வீணெயென்றார் இவர்போலிகட்கு வீண்போலிருந்தாலும் தொல்காப்பியம் நேமிநாதம் தொன்னூல் இலக்கணவிளக்கம் முதலிய வற்றிற்கும் அவற்றினுரைகளுக்கும் உலக வழக்கிற்கும் இயைபாய் இருப்பதினால் இவருடைய சொல்வினாற் காரியமில்லை இலக்கணத் தராசென்றதும் பயனின்மையாகவருக்குமோ கண்டிடும் என்றார் சீர்ப்பிழையுள்ளதானால் தராசும் பயனின்மையாய்ப் போகொண்ணாதா, அதைச் சிலர் காணும் அல்லது கண்டும் வெளிவிடாமலிருக்கவுமொண்ணாதா, இலக்கண வுரையாணியில் உறுத்திப்பார்த்தார் பொருட்டிறம் நன்றாய் விளங்கும். ஆறனுருபுமுருபேற்றால் அதற்குரிய எல்லாவுருபும் ஏற்கவேண்டுமெலாததினாற் றுன் எழுவாயாய் நின்றுபெயர் உருபேற்குமென்று வற்புறுத்திய தென்றார். எழுவாயுருபுமுருபேற்குமென்றால் உதாரணத்திலே எழுவாய்ப்பொருளும் பின்பேற்கு முருபின் பொருளுமொருங்கு காட்டுவாரா. ஆறனுருபையும் அப்பெயரேற்குமென்பதே பொருளெனில் அப்பெயரோடு ஆறனுருபு மேற்குமப்பெயர் என்று குத்திரஞ்செய்யாரா? பெயரே என்பதை உருபே என்பதற்கேதும்பு கார்த்தமுண்டா, நன்றாய் யாலோசித்துப்பார்க்கக்கடவர். தற்சாட்சிக்கும் முன்னோர்கள் நியதிக்கும் விரோதமற உண்மை சொல்வதே தென்னிமை புலவர்க்கு யாழ்ப்பாணம், சத்தியப்பிரியன்.

[On Negandu.]

குருவாழக.

உதயதாரகைப்பத்திரப்

புதையல்பேர விச்சித்திரத்

தெத்தெவர்க்களும் பெறவுடன்

கொடுத்திடும் விற்பன்னர்கான்.

நித்தியம்—சத்தியம்—துத்தியம்.

அரனது தோழனென்பதற்கும் அரனுடைத்தோழனென்பதற்கும்,

சமரசஞ்செய்தியான்—அமர்கொளா துறுத்திடும்

திண்மை கொண்டலார்—உண்மையிண்டினார்

விடுத்திடும் கடவினுக்—கடுத்திடும் விடைவிடார்

ஒருவர்தான் வெருவிலார்—பெருகவேசருவிலார்

மீறினார் நிறையினைக்—கூறினார் பறையினைத்

தன்பெயர் பிரிந்திலார்—முனசெயல் தெரிந்திலார்

கற்றிடச் சொற்றனர்—மற்றிடத் துற்றனர்

மதுரநாயகம் பிள்ளையாம்—சதுரநாயகம் வெள்ளையாம்

என்னையன்னவர்—சொன்னகொன்னுறும்

நித்தனை எண்ணிலன்—கித்தனை பண்ணிலன்

மடவுரை திருத்துவன்—திடவுரை பொருத்துவன்

மதுரநாயகம் பிள்ளையாம்—மதுரைநாயகப் பிள்ளையாய்ப்

படித்திட நொடிப்பன்—இடித்திட னொடிப்பன்

உறுதி நாட்டினன்—பொறுதி காட்டினன்

இவைகள் யாவையும்—அவைகடேர்தரப்

பன்முறை வேண்டினன்—என்னிறை பூண்டனன்

இப்படிக்கு

நி. நி. சுவாமிநாதரவர்கள் கிறுமாணுக்கன். சுந்

தரப்பொதியிற் செந்தமிழ்ப்புலமை அகத்தியன்

புரட்டாதி. மீ. உய்து

[On Tenses.]

துரையவர்கட்கு வந்தனம்

கலைக்கணமுணர்ந்தலிலக்கணிகளே,—அவன்கைக்கலிவாங்கு

பிறத்திற்கெண்ணம்” என்றதும், “அவன் கைக்கவி வாங்கினதைக் கண்டேன்” என்றதும் இலக்கணமுறைக்கோர் கருத்தென்றும், “எண்ணம்” என்ற சொல் மூன்று சொல்வதற்கும் வருமென்றும் சொற்கள் மூன்றுவையிலே இலக்கணிகளால்கூறும். அவ்வென்று சொன்னவர்களைப் பேச்சால் வெல்லுகிறார். சங்கைபோன்ற உத்தியோகத்தைரொருவரும் இவர் சொன்னது சரியென்று மிலக்கணியாய்ப் பேசுகிறான் என்று சொல்லுகிறார். இலக்கணவிலாவிடை, இலக்கணக் கருக்கவிலாவிடையிலும் தற்கத்தாட்சி காண்பதரிதென்று நினைக்கிறேன். ஆகையால் இதுசரியென்பதை இவ்வருவருங் காட்டினால் இதுசரியோவல்லவே. வென்பதை இலக்கணிகளிடமிருந்தையலாமென்றித்தை உங்கள் மூன்றுவையில்கொண்டெவந்தேன். யாழ்ப்பாணம் கச்சேரி இலக்கணபுத்தவசாரணைகாரன்.

(On the quality of a Poetic verse.)

கல்விச்சமுத்திரங்கமலாயத்தமிழ்க் கடன்மடைதிறந்தவெள்ளங் கற்பனைபிறப்பிடங் கலைகளிருப்பிடங் கவிமாரிபொழியுமேகம் சொல்லிப்பனம்வினையும் மதுரக்களஞ்சியந் தேன்றுகற்பூரதிபம் சோடசாபவதானி வேதகிரிசுவராசனென்னுந் துரையவர்களுக்கென்னிருகருஞ் சிரமெற்கொண்டோர் நமஸ்காரம்.

வழக்களைதுடரம்.

வேலாவலையுந் குழிந்த வேலாவலையுமெங்கும் உதயதாரகையென்னுமுத்துங்கபத்திரிகையைச் செலுத்தும் மகா கணம்பொருந்திய மைனர் துரையவர்களுக்கு நன்மை மல்குக.

சிறி ஐயாவே,

தங்கள் பத்திர சிரோமணியின் யகம். சஞ்சிகையின் கண்ணே மறைந்து நின்று “ஒருவன்” எனக் கையொப்பம் வைத்தவன் இலக்கண இலக்கியங்களை யாராது என் விடையைக் குற்றமென்ற வாற்றல் இவனுக்குத் தண்டனையாயும் இல்லாப் பிழையைக்காட்டும் இவன்போலவார்க்குத் தகுந்த கண்டனையாயும் இத்தை எழுதலுற்றேன்.

கவது. இவர் “துண்பிழையாய்வைத் திண்பிழையாக்கல்” என முகவுரைபோட்டார். இதுதான் யான் வினாவினா துண்பிழையைத் திண்பிழையாக்கவென வினாவினாதே, அப்போது யான் வினாவினா வை வற்புறுத்தினேன், முகவுரை போடவந்தியார் பின்னென்னமொழிந்தார். “வருக்குன்றம்” என்று கட்டளைக் கவித்துறை அங்ஙனம் நன்னூற்கண்ணே விசாசுக்கப்பெருமானையாற் செய்யப்பட்டதன்றி வேறொருவரால் செய்யப்பட்டதா? இன் வைத்தியவிங்கனும் காண்டுகை உரை திருத்திச்செய்ததாயிருக்கும். இதுதான் இவருடைய முதலாம் நியாயமு முறிந்ததே, தியினிற்றளியேற் கரிந்ததே உவது. கவிப்பாடாயிருப்பதின் காரணத்தைப்போல் தற்கு முடிக்குள் சொல் கப்பு எப்பதலவவா? இதுதான் இவரொழுதின இரண்டாம் நியாயமும் பவன் முன் பதமென்ப பற்றத்தே புள்ளசன் முன் புயங்கமென விற்றத்தே. கவது. சகல நூல்களையும் புலவரிடத்திற்றோமல் அல்லபுலவரிடத்தானாவது. மூன்றாம் நியாயமும் பவன்முற்றத்தே மறைந்தவனுக்குத் தின்மையுற்றதே. “எங்களுக்கறிவிக்க மன்றுகிறோம்” என்றது பிழையென்றதே, அஃது பழையா? இறக்குவென்று நன்றயெழுதப் பயின்றவர்களிடத்தில் இவரினும் விசாசிக்கட்டும். “ஒருமையிற் பன்மையும் பன்மையினொருமையு மோரிடம்பிறவின் தழுவலுமுனவ” என்றதை மறந்தாரா? ஒருவர் கையொப்பம் வைத்தும், கண்டலம், கொண்டலம், விண்டலமெனத் தாரகையில் வருவதையும், பத்திர திபதியாகிய மைனர்த்தாரையும் நாங்கள் மன்றுகிறோம் என ஒவ்வொரு சஞ்சிகையிலிருப்பதையும் கண்டும் விளங்காமல் விட்டுவிட்டாரா? என் வினாவினா பழித்து மறைவாய்த் தன்னிப் புகழிந்தார். என்னக் கவலுமறியோமென்றார், இவரெப்படி மறைந்தாலும் இவரை யானறிவேன். இவ்வித முகாந்தாங்களால் இவரென்றே காட்டிய குற்றங்களெல்லாம் பற்றக்கூடாது, என் வினாவோ கிறந்ததே. அறிவுள்ளவன் அறியக்கூடவன். யாழ்ப்பாணம் கண்டிற் குழி இவ்வளவின் தமது பணிவிடை நன்றாக உவது ஆக மாதம் காரன் கட்டுப்பாடா மட்டத்துருத்தி கிச்சியாம்பிள்ளை மொண்டாம்பிள்ளை

பத்திராதிபதியே,

ஒருவனெனக் கையொப்பம் வைத்தவன் ஒருக்காலும் உதயதாரகையை வாசித்தவனல்லவென்றெண்ண வேண்டும். வாசித்தவனேல் தாங்கொருவராயிருந்தும் “நாங்கள் மன்றுகிறோம், பிரசுரஞ்செய்வோம், எண்ணுகிறோம்” என ஒவ்வொரு சஞ்சிகையிலும் பேசியும் அத்தைக் கவனியாமலிருப்பாரு? மொண்டாணியை சரியே சரி, அதுவே யுண்மை அதுவே திண்மை, அஃதையறிந்திடுகையெழுந்தோம்.

இப்படிக்கு

ஐவர் கையொப்பம்.

பத்திராதிபர் குறிப்பு

வழக்களை குடாரத்தைப்பற்றி இனிமேல் யாதொருவரென்கிலு மெழுதி மேன்மேலும் தருக்கம் வினைவித்துக்கொள்ளாமலிருக்கும்படிக்கு மிகுந்த தாழ்மையுடனே கேட்டுக்கொள்ளுகிறோம்.

விலங்கியல்.

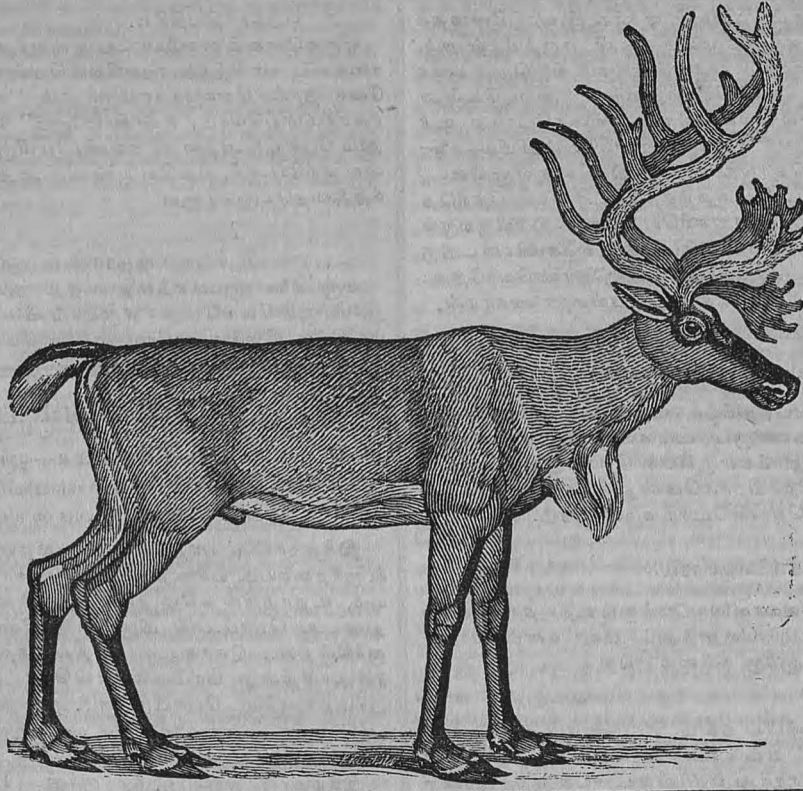
THE REINDEER—ஓர்வகைமான்.

Brief descriptions of the most remarkable animals that inhabit the earth illustrated by cuts on a comparative scale.

இந்தமான் உயரத்தில் ஏறக்குறைய மூன்றரையடியும், நீளத்தில் ஐந்தரையடி யுள்ளதுமாயிருந்து சாதாரணமாய்க் கபிலநிறமாயும், உதரத்தின் கீழே தவள நிறமுள்ளதுமாயிருக்கின்றது. அதி னுடைய கொம்புகள் மிருதவாய் நீண்டு சுழன்ற கவருள்ளதாயிருக்கின்றன. கோடைகாலத்தில் இந்தமான் நானுபேதமான பயிர்களுயுரிந்து, மாட்டிலையான் கொட்டுமென்று பயந்து உயர்ந்த பாறைகளுக்குப் போயிருக்கும். ஆனாலும், மாரிகாலத்திலே கடற்பாகி முதலானவைகளைத் தன்னும். இவ்வகைமான்கள் ஆசியா ஐரோப்பா முதலான சீமைகளிற் பெருமபாலுந் சஞ்சரிக்கின்றன.

இந்தமான் லாப்பிலாந்தாருக்கு (Laplanders) மெத்தப் பிரயோசனமுள்ளதும், ஆடுமாடுகளுக்குப் பதிலாக இம்மிருகத்தைத் தங்கடிகள் தேவைக்கும் பாலித்துக்கொள்ளுகிறார்கள். இர்தமான்வகை செத்தாலும் உயிரோடுநின்றாலும் அத்தேயத்தவாசுளுக்கு மிகப்பிரயோசனமுள்ளது. அது சாகும்பொழுது, அதி னுடைய எள்புசளிநூல் அகப்பைகளையும், கொம்புகளினால் ஒட்டு ம்பசைகளையும், தசை நராகளால் நாண்கயிறுகளையும் நூல்களையும், நோவிலுற் புடைவைகளையும் உண்டுபண்ணிக்கொள்ளுகிறதும் அறிதினுடைய இறைச்சி மெத்த யோக்கியமுள்ளதுமாயிருக்கின்றது. அகனுடைய பாலுக்கறத்து பாலத்திரனைகளையுந் செய்து கொள்ளுகிறார்கள். அவசரமான வேலைகளில் இம்மிருகத்தை இரதங்களிற் உட்டிச் செலுத்திக்கொண்டும் போவார்கள்.

இந்தமான் பெரும்பாலும் கூட்டங் கூட்டமாக நடமாடுகின்றது. இதைப்பற்றி (De Brooke) என்பவர் சொல்லுகிறதாவது “ஒருகூட்டத்திலே (கூர்) அல்லது (கூர்) நிற்கக் காண்கிறதன் னுடும் இம்மிருகத்தைக்கொண்டு லாப்பிலாந்தார் அதிகம் யோக்கிய பாக்கியமாய் நான் விடுகிறார்கள். கோடைகாலத்தல் அவர்கள் இவைகளின் பாலுக்கறத்து பாலத்திரனைகளைச்செய்து வருடம் முழுதிலும் வைத்துச்சாப்பிடுவதுமன்றி இம்மான்களிற் சிலதை அடித்துஞ் சமைப்பார்கள். ஒரு மனிதன் இம்மான்களில் (உர்) மாத்திரம் தன்பட்டியில் அடைத்தவைத்து வளர்த்தானேயாகில், அவனுடைய சமுசாரமிகுதியுந் கொஞ்சமாயிருந்தால், அவன் இம்மிருகத்தைக்கொண்டு சவன்மண்ணைக்கூடியதாயிருக்கும். அவன் (ர) மாத்திரம் வைத்திருந்தானேயாகில், அவைகள் அவனுக்கு வேண்டிய சாப்பாடுகொடுத்தவனை யாழிப்பது கூடாதகாரியம். உவனும் அவைகளில் வரப்பட்ட பிரயோசனத்தைக் காத்திருக்கவுமாட்டான். ஆனாலும் அவனுக்கு (இம்) மான்மாத் திரமிருகத்தேயாகில், அவனாலொன்று செய்துகொள்ளக்கூடாது. பி.மென்னைசெய்வான் என்னசெய்வானேயாகில், அந்தஊரிற் பணக்காரனை அண்டிக்கொண்டு தன்னுடைய (இம்) மான்களையும் அவனுடைய பட்டியிற் சேர்த்துத் தானொரு குற்றேவல்செய்கிறவன் போலே எல்லாமான்களையும் ஒருமிக்கமேய்த்துத் திரும்பவுஞ் சாய்த்துக்கொண்டு வந்து பால்கறத்துக்கொடுப்பது மன்றித் தனக்குக் கிடைக்குஞ் சாப்பாட்டுக்காக மற்ற் அலுவற்பணிவிடைகளையுந் செய்துகொடுப்பான். (கூர்) மான்களைவிட்டு ஒருவனொரு பட்டியிலிருந்து பால்கறக்கும்பொழுது மெத்தச் சர்

தோஷமான காட்சியைக்கொடுப்பதுமன்றி, முற்காலத்திலே இராசவுத்தியோகத்தில் வரப்பட்டவர்கள் ஆட்டுகிடையிலிருந்த முற்பிதாக்களென்ற வெண்ணத்தையுங் கொள்ளப்பண்ணும்.

பல தேசத்தாருக்குப் பல மிருகங்கள் உதவியாயிருக்கிறதுபோல லாப்பிலாந்து தேசத்தாருக்கு இவ்வகை மான்கள் மெத்தஉதவியாயிருக்கின்றன. எப்படிபெனில், சிலேச்சு என்ற ஒருவகை இரதங்களில் இந்த மான்களைப் பூட்டிச் செலுத்திக்கொண்டுபோகிறார்கள். இவ்விரதங்களுக்குச் சிலவில்லை. அதற்குப் பதிலாகத் தோலால் மூடிய ஒரு பலகை மாத்திரமுண்டு. இழுவை வளையத்தினால் இம் மான்களை இரதத்திற் கட்டிக் கொம்பிற் கழுவாளத்தைப் பூட்டி. (உளசம்) அல்லது (நா) இருத்தல் பாரங்கொண்ட சுமையை ரதத்தில் வைத்துச் செலுத்திக்கொண்டு ஒரு மணித்தியாலத்தில் (ய) மயில் தூரம் பனிக்குமேலாக ஓடுகிறார்கள். இன்னும் அந்த மிருகங்கள் இளையாமல், (யக்) மணித்தியாலத்துக்குள்ளே (நாடு) மயில் தூரம் போகுகின்றன சிலர் சொல்விக்கொள்ளுகிறார்கள். இப்பொழுது சுவேடனிலே (Sweden) ஒரு படமெழுதி வைத்திருக்கின்றது. அதைப் பார்த்தால், அதிலொரு துரைமகன் ஏறியிருந்துகொண்டு என்னவோ ஒரு பெரிய அவசரமான காரியத்தை நாடிச் சீக்கிரமாகச் செலுத்திக்கொண்டு (சஅ) மணித்தியாலத்திலே (அா)மயில் தூரம் போனதாக எழுதியிருக்கின்றது. இதற்காரியம் (தசுாசுசு)ம் ஆண்டிலே நடந்ததென்றும், அந்த மிருகம் (அா) மயில் தூரமும் போய்ச்சேர்ந்தவுடனே விழுந்து செத்துப்போனதென்றுஞ் சொல்லுகிறார்கள்.

லாப்பிலாந்தார் இந்த மான்களையுங்கொண்டு வெகு தூரத்துக்குப்போய் வருகிறார்கள். குரியன் வெகு மாதங்களாக அடிவானத்தின் கீழே நிற்கின்றமையால், சந்திரனுடைய வெளிச்சமேயல்லாமல் அவர்களுக்கு வேறு வெளிச்சம் அங்கே கிடையாது. கோடைகாலத்திலே மலைகள் நெருங்கிய திசைகளில் வாசம்பண்ணுகிற சனங்கள் அடிக்கடி தங்கள் சமுசாரத்தையும் கூட்டி ஆடுமாடுகளையுஞ் சாய்த்துக்கொண்டு கடற்கரைகளுக்குத் தீவார்தரங்களுக்கும் போய் மாரியளவும் அங்கேயிருந்து பிறகு தங்கள் ஊருக்குத் திரும்பிப் போகிறார்கள்.

டாக்குத்தர் ரிச்சாட்சன் (Dr. Richardson) என்பவர் சொல்லுகிறபடி, அமெரிக்காவில் இருவகையான மான்களுண்டு. அதில் ஒரு வகை (barren ground Caribou) மெத்தக் குறுத்துச்செய்துத்

தும், பாரமற்றதாயிருக்கின்றது. ஏனெனில், கன்னடிய தேயத்தான் ஒருவன் (Canadian) இவ்வகையைச் சார்ந்த ஒரு வளர்ந்த மானைத் தூக்கித் தோண்மேற்போட்டு, இறைச்சிக்காரனொருவன் ஒரு ஆட்டைத் தூக்கிக்கொண்டிலேசாய்ப்போனதுபோலே அவனும் போனதைக் கண்டேன். கலைமான் மிகவும் பெரிதாயிருக்கின்றதினாலே, (சுய)முதல் (நாடு) இருத்தனிறைகொண்டதாயிருக்கும்.

மேற்சொல்லிய இருவகை மான்களில் மற்றவகையான மானுக்குத் (woodland Caribou) கொம்பு மெத்தச் சிறிதாயிருக்கின்றதுமன்றி அதின் இறைச்சி மெத்த யோக்கியமுள்ளதுமல்ல. இவ்வகை மான் பிரதானமாய் மரங்களடர்ந்து பாறை நெருங்கிய தேயங்களிற் சஞ்சரிக்கின்றன. (barren ground Caribou) என்றவகையான மானைப் பற்றி ரிச்சாட்சன் என்பவர் இன்னுஞ் சொல்லுகிறதென்னவெனில், ‘‘இந்த மிருகம் மெத்த வயக்கேடாயிருக்கில அதின் இறைச்சியிற் சற்றுமுரியில்லை. அது நிணப்பிடிப்பாயிருக்கும் பொழுது அது காட்டுமிருகஇறைச்சியிலுமெத்தயோக்கியமானது.

சிப்பியுவேயர் (Chipewayans) முதலான இந்தியர் இந்த மான்களை விட்டு வளரவிட்டால் அவர்கள் குடியிருந்து சிவிக்கிறதமெத்த அரிதாயிருக்கும். இந்த மான் கொம்புகளினால் மீன் பிடிக்குந் தூண்டில்களை உண்டிபண்ணுகிறார்கள் ஏரோப்பையிலிரும்புதித்திவக்குக் கொண்டுவரமுன் மான் கொம்பினால் நாலவித ஆயுதங்களையும் பண்ணினார்கள். அதின் தோலை எடுத்து மாரிகாலத்தில் அணியும் புடைவைகளை உண்டுபண்ணுகிறபடியாற் கம்பளி முதலானவைகள் அவர்களுக்கு வேண்டிவராது. இன்னுமந்தத் தோலை மிருதுவாக்கிக் கோடைகாலத்துக்கேற்ற உடுப்பையுண்டுபண்ணுகிறார்கள். (சுய) அல்லது (எய) தோலை ஒருமிக்க எடுத்து மூட்டி ஒரு பெரிய சமுசாரமிருக்கத்தக்க கூடாரமாக்கிக்கொள்ளுகிறார்கள். அதினுடைய கெண்டையெலும்பை எடுத்துக் கூராக்கித் தோல் பதனிடுகிறார்கள். சில வேளைகளிற் தோலை எடுத்து அதின் மயிரை வளித்தெறிந்துபோட்டு அதைக்கீலவ்கலைமாகக் கிழித்துக் கயிறாகவும், நாண் கயிறாகவும், மான் பிடிக்குங் கண்ணிகளாகவும், மீன் பிடிக்கும் வலைகளாகவும்பண்ணிக்கொள்ளுகிறார்கள். சொல்லப்போகிற பற்பலவிதமான கயிற்று வேலைகையுஞ் செய்துகொள்ளுகிறார்கள்: அவைகளில் உரத்த சி

யிற்றினால் வலகனையும், பனிமேல்நடக்கிறதற்கேற்ற சூப்பாத்துகனையும் தசை நார்க்கினால், நல்ல நேர்த்தியான் நூல்களையுமுண்டெண்ணுகிறார்கள். இந்த மிருகங்களானவை மறுமறு பட்சிகள், நாற்கான் மிருகங்களைப் போல இயல்பாய் வடக்கேயுந் தெற்கேயும் நினைத்தபடி போகும். அப்பொழுது அவைகளை மேய்க்கிறவர்களும் போவார்கள். அவைகளை அப்படிப் போகாமல் மறித்தாலுங் கேட்கமாட்டா. ஆகையால் இதைக் காட்டு மிருகமேயல்லாமல் வீட்டுமிருகமெனச் சொல்லமாட்டார்கள்.

AUSPICIOUS OCCURRENCES.—No 5.

Another "Remnant" found.

MESSRS. EDITORS,

The following are fair specimens of large portions of the prophetic writings, setting forth the gracious designs of the Almighty, toward the descendants of his ancient covenant people—the descendants of Israel: "Hear the word of the Lord O ye nations, and declare it in the isles afar off, and say, He that scattered Israel will gather him, and keep him as a shepherd doth his flock. For the Lord hath redeemed Jacob, and ransomed him from the hand of him that was stronger than he." Jeremiah xxxi. 10, 11. "Therefore fear them not, O my servant Jacob, saith the Lord; neither be dismayed O Israel: for, lo, I will save thee from afar, and thy seed from the land of their captivity: and Jacob shall return, and shall be in rest, and be quiet, and none shall make him afraid. For I am with thee, saith the Lord to save thee, though I make a full end of all nations whither I have scattered thee, yet will I not make a full end of thee: but I will correct thee in measure, and will not leave thee altogether unpunished." Jeremiah xxx. 10, 11. "Yet will I leave a remnant that ye may have some that shall escape the sword among the nations, when ye shall be scattered through the countries." Ezekiel vi. 8. See also Ezekiel xi. 16, 17; xx. 33-44, and xxxiv. Though it be so, that with the Lord a thousand years are as one day, "it is interesting to reflect that *thousands* of years have passed away," since these predictions respecting the future glory of Israel were given, and that they were given by him who hath said, "I the Lord will hasten it in its time." "The zeal of the Lord of hosts will perform this." Of late years there has been an increasing belief among those who are placed as watchmen upon the walls of Zion, that the time of Israel's redemption is drawing nigh. This belief cannot fail to awaken a deep interest in passing events, which have an obvious bearing upon the state of that people, now in their dispersions and depressions. Since the notice contained in the two preceeding Nos. respecting Dr. Grant's account of the Nestorian Christians, supposed to be the descendants of the ten tribes, was written, the 54th No. of the "Foreign Quarterly Review" has come to hand, containing a brief notice of a publication, similar in character and in interest to Dr. Grant's. From this publication it appears that another remnant of the descendants of the tribes of Israel have been recently discovered, by a Jewish traveller, in the character of a Missionary. The title page of the book conveys some definite idea of its subject matter, and is as follows: "The Remnant found; or the place of Israel's hiding discovered, being a summary of proofs, shewing that the Jews of Daghistan on the Caspian sea, are the Remnant of the ten tribes. The result of the personal investigation during a Missionary tour of eight months in Georgia, by permission of the Russian Government in the year 1837 and 1838. By the Rev. Jacob Samuel, senior Missionary to the Jews, for India, Persia and Arabia." Respecting this work the Reviewer remarks, "This is a well written volume on a very interesting question, which though it has been often asked, has not yet been answered,—namely, "What has become of the ten tribes of Israel?" Our author flatters himself that he has discovered a remnant of them —(all that we are led by prophecy to expect) in Daghistan, a wild mountainous country, situated to the south-west of the Caspian sea, bordering on the ancient Media, and now nominally subject to Russia. Mr. Samuel is not a mere theory-monger, but is fully qualified to investigate his subject, being himself a converted Hebrew, of the tribe of Aaron, and well acquainted with the rites and customs of his nation. To these advantages he adds a knowledge of the new Testament, and a deep religious sentiment and zeal, which supported him throughout his laborious journey. We will sum up his arguments in favour of his opinion, as far as our limits will allow." The summary follows, but is too long to be inserted here. Many of Mr. Samuel's observations go to shew that the Jews in question, must be the descendants of the primitive Jews, or ten tribes which composed the kingdom of Israel, and not of those who composed the kingdom of Judah. Respecting these mountaineers, Mr. Samuel observes, "They are in possession of a few manuscript copies of the Law of Moses, which are divided into five books, like ours,—written in the original Hebrew character, without any divisions of chapters, verses, or points; which manuscripts they hold to be very ancient, and would not part with them on any account.—They are very anxious to get the Psalms of David,

and so ignorant are they of the New Testament that in the year 1837-8, when two of the Jews from Andawewa visited me, and saw the volume, they put it three times to their forehead, and three times to their mouth and kissed it. I sold forty-six New Testaments for a high price. They are free from the hatred and superstition of their brethren (in other countries) towards Christianity. The Daghistan mountains, the asylum of the Jews here described, lie at no great distance north-east of the Kurdistan mountains, the abode of the Nestorian Christians visited by Dr. Grant. The reasons assigned by the latter writer, for believing that the descendants of the ten tribes, are to be sought for in that region of country, are greatly corroborated by Mr. Samuel's discoveries in Daghistan. The researches and discoveries of these two enterprising Missionary travellers have deepened the interest previously felt in behalf of the dispersed of Israel. This subject is worthy of the special attention of the native christians of India, as furnishing evidence on an extensive scale of the truth and divine origin of the Christian religion. In the first place, it may be regarded as a standing miracle, that the Jews in accordance with the prophecies contained in the Bible, have remained a distinct people in all countries wheresoever they have been driven. The truth and importance of this remark will be perceived, and felt in proportion as their history is studied, from the period of their several captivities, but more especially from the destruction of Jerusalem by the Romans in A. D. 70, to the present time. In the next place, a large portion of unfulfilled prophecy, and that portion which is most cheering and consoling to the heart of every christian, is in close connection with the future destiny of the Israelitish nation. Consequently, a knowledge of their past history, and of the prophecies on record respecting them, are requisite, in order clearly to understand and rightly to appreciate the auspicious occurrences now in progress respecting that nation. We do not exaggerate, "says the Reviewer," in stating the number of Jews, now under the dominion of Russia, to be three millions upon a population of fifty millions. What will be their lot at no very distant period? We venture to predict that it will prove much worse, since the Jew, however degraded, is still superior to a Russian subject, even to a noble." The prophecies contained in Zechariah xii. 2, 6, 9, and in Isaiah li. 17-23, wear a most fearful aspect towards those who are involved in the charge of having oppressed the descendants of Israel, in their dispersions among the nations, and many are the indications that the day of recompense is near at hand.

AN OBSERVER.

நும். அத்தாரம்.

இல்வாழ்க்கை.—The Domestic state.

சக. இல்வாழ்வானென்பானியல்புடையமூவர்க்கும் நல்லாற்றினின்ற துணை.

பு. இல்லறத்தோடு கூடிவாழ்வனென்று சொல்லப்பட்டவன், (தரும)நிலைகளையுடைய மற்ற மூவருக்கும் (அவர்செல்லுகிற) நல்லமார்க்கத்திலே, நிலைபெற்ற துணையாம்.

He will be called a (true) householder, who is a firm support to the virtuous of the three orders in their good path. Drew.

He for domestic duties is esteemed,
Who firm in virtue's path, the virtuous aids,
In life's three orders found. Ellis.

சஉ. துறந்தார்க்குந் துவ்வாதவர்க்குமிறந்தார்க்கு மில்வாழ்வானென்பான்றுணை.

பு. (பாதுகாத்தவராலே) நீக்கப்பட்டவர்க்கும், அருபவிக்கக்கிடையாதவராகிய தரித்திரர்க்கும் (ஒருவருமில்லாமைத் தன்னிடத்தில வந்து) இறந்துபோனவர்க்கும், இல்லறத்தோடு கூடி வாழ்வனென்று சொல்லப்பட்டவனே துணையாம்.

He will be said to flourish in domestic virtue who aids the forsaken, the poor, and the dead. Drew.

Domestic virtue is to him ascribed,
Whose care befriends the pious and the poor
And aids departed souls. *Ellis.*

சுந. தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்தொக்கரு
னென்றாங் கைம்புலத்தாரேம்பறலை.

பு. பிதிர்களும், கடவுளும், விருந்தாளிகளும், சுந்
றத்தாரும், (இவ்வாழ்வானுகிய) தானும், என்று அந்
கே (சொல்லப்பட்ட) ஐந்திடத்தும் (செய்யப்படுந்
தரும) மார்க்கத்தை (குற்றம்வாராமலே) பாதுகாப்
பது (இவ்வாழ்வானுக்குச்) சிறப்புடைய தருமமாம்.

The chief (duty of the householder) is to preserve the
fivefold rule (of conduct) towards the manes, the gods,
his five guests, his relations, and himself. *Drew.*

Thine ancestors deceased, thy God, thy guest,
Thy relatives, thyself, these cherished, know
Of life the five great duties are fulfilled. *Ellis.*

Hints on the Theory and Practice of Gardening.

[Continued from page 220.]

Propagation of Plants.—On this useful branch of horticulture much has been written, and many methods are in daily practice besides the one just mentioned by seed,—such as by budding, grafting, eyes, cuttings, layers, &c. Nearly all these are pretty well understood in this country, and more or less practised, though probably not so much as they might be. The extreme heat and dryness of the climate during a great part of the year are however greatly against most of them as practised in Europe.

On each of these various methods it is not our intention on the present occasion, to dwell, though some of them merit attention, but shall confine our observation to cuttings; which being easily practised is much employed among us, tho' with less success in many cases than we should experience if well conducted. Of this operation it is remarked the constitutional difference among plants is so great that some species will strike without any difficulty under almost any circumstances, while there are others which no art has yet succeeded in converting into plants. And yet it is by no means uncommon to find that out of a potful of cuttings of the same species apparently alike, and treated in exactly the same way, one will grow and all the rest fail. From this it is inferred that the principles of striking cuttings are still imperfectly understood and that this is one of the points of horticulture in which there is the greatest room for improvement.

The point requiring most attention in this operation is, to take the cuttings from well ripened wood, if possible during the season of rest, after the formation of its annual ring of wood, and ripening its annual crop of seed or fruit. Such cutting, cut square off, set in small pots with the end resting against the bottom in the light soil, consisting of a large proportion of sand mixed with vegetable earth slightly moist and kept in a cool rather dark place under a glass frame, to maintain an equally humid atmosphere until they begin to shoot, are placed in the most favourable circumstances for propagation. Provided the cutting continues to live, it is an advantage its not immediately beginning to shoot, and only one bud should be allowed to grow. It is of importance that the end of the cutting should be cut parallel to, and touch the bottom of the pot; the lemon and orange and many other plants, which, without this precaution, do not strike willingly, will readily do so when this is attended to. The object of it is to prevent the cutting absorbing water too rapidly, before it is possessed of the necessary apparatus of leaves, to throw it off by perspiration. An ingenious plan was invented by Mr. Forsyth to answer this purpose rather more perfectly. "He puts a small pot into one of larger size, having first closed the bottom of the former, with clay; then having filled the bottom of the outer pot with corks, he fills up the sides with propagating soil in which the cuttings are so placed that their root ends (cut to the proper angle) rest against the sides of the inner pot, the latter is then filled with water which passes very slowly through the sides until it reaches that cuttings." (*Gardener's Magazine*) "In many cases, especially in striking such plants as heaths, gardeners employ the stratum of silver sand, placed immediately over the earth in which such plants love to grow; the cuttings are inserted into the sand, but so near the earth, that the roots, presently after their emission,

find themselves in it and in contact with a source of food. This sand answers the same purpose as placing the root end of the cutting in contact with the pot, and is an ingenious device for doing that with small cuttings which cannot be conveniently done otherwise, except with large ones." (*Lindley*) The additional precautions are to cut the root end close below a leaf bud, to facilitate the emission of roots by the buds, and cover the whole by bell glass with the edge pressed into earth for the purpose of preserving a uniform degree of humidity in the atmosphere breathed by the cuttings.

பழமொழி.

எழயாரைவலியார்கேட்டால் வலியாரைத் தெய்வக்கேட்கும்.
ஊரை உலையுமயாலே மூடலாமா?
எல்லாரும் மனிதரா கல்லெல்லாம் மாணிக்கமா?
எருதுந்தன் புண்ணுழந்தி காக்காயுந் தன்பதியுழந்தி.
ஊராருடைமைக்குப் போய்ப்பறந்தால் வருமா?
உழக்கிலே கிழக்கு மேற்கா?
ஊழ்பேரினு மூக்கமது கைவிடேல்.
ஒரி நிறைந்தாற் கரைகடியும்.
ஒருதலைக் கிரண்டாக்கினாயா?
எச்சிலைக்குழுத்துத் தாகந் திருமா?
ஒழுந்தகோலானு மூன்றுகோலாகும்.

ஐப்பசி மூ.

சாதியு ஐப்பசியு. மருதி. முதல் கார்த்திகை மருதி. வரைக்கும்.

நா. தி.	தி.	நட்சத்திரம்.	திதி.	யோகம்	கரணம்.
15	க	சுசு	சுசு	அ	க
16	உ	ஞா	ஞா	வி	பா
17	ந	தி	தி	ய	தை
18	சு	செ	செ	வி	வ
19	ஞ	பு	பு	அ	ப
20	சு	வி	வி	ய	க
21	எ	வெ	வெ	க	தை
22	அ	சு	சு	வி	வ
23	சு	ஞா	ஞா	க	ப
24	ய	தி	தி	ய	க
25	ய	செ	செ	அ	வ
26	ம	பு	பு	ய	ப
27	ய	வி	வி	சு	க
28	ய	வெ	வெ	சு	க
29	ய	சு	சு	அ	வி
30	ய	ஞா	ஞா	அ	பா
31	ய	தி	தி	அ	க
Nov. 1	ய	செ	செ	அ	வி
2	ய	பு	பு	ய	ப
3	உ	வி	வி	சு	க
4	உ	வெ	வெ	சு	க
5	உ	சு	சு	அ	வி
6	உ	ஞா	ஞா	அ	பா
7	உ	தி	தி	அ	க
8	உ	செ	செ	அ	வி
9	உ	பு	பு	ய	ப
10	உ	வி	வி	சு	க
11	உ	வெ	வெ	சு	க
12	உ	சு	சு	அ	வி
13	ந	ஞா	ஞா	அ	பா

திங்கட்கிழமைச் சுங்கிராந்தி நாடி. அடி. வினாடி மூலம். விருச்சிகரவி.

SUPPLEMENT TO THE

உதயதாரகை.—MORNING STAR.

உ. பத். சஞ்சிகை. மகா.] துஷாசு 2 ஸு. ஐப்பசி. சு, தேயதி வியாழக்கிழமை, Thursday, October 6, 1842. [Vol. II. No. 19.

Gardener's Calendar for October.

MADRAS.

Mean Temperature 82.0—Average fall of rain 11.12.

The remarks on last month apply equally to this. Continue to sow all kinds of vegetable seeds in boxes; transplant from the boxes into beds, and immediately after the first heavy fall of rain, remove into rows and trenches, more particularly celery, beet, cabbage, knol kole, cauliflower, and broccoli. Care should be taken in finally transplanting all the cabbage tribe to provide against heavy falls of rain, by making trenches to carry off the water. Crops of peas should be sown every week or ten days from the beginning of this month until the 10th of December; peas sown after that time seldom pod.

Onions and leeks should be sown during this month in light bright earth, carefully covering the seed. When leeks are a few inches high, plant them in drills, eighteen inches apart, and nine inches plant from plant. As they increase in size, draw up the earth to their stems in order to blanch them: leeks are much improved by blanching.

Sow parsnips in rich deep soil. Trench the ground two feet deep, sow the seeds in drills one foot apart, and thin the plants so as to leave eight inches from each other.

But few fruits, vegetables, or flowers, are procurable in the market this month; but cabbages, carrots, and spinage may be produced from your own garden with ordinary attention.

BANGALORE.

Mean Temperature 74—Quantity of rain measured 4 inches.

Apples and vegetables are in great perfection. The main beds for strawberries should be planted. Vines will begin to flower early in the month; the borders should be dug, and well manured. Dahlias will begin to fall in this month. As soon as the leaves begin to wither, they should be taken up with the soil that adheres to them and kept in a dry place. As soon as they have been sufficiently dried, they should be placed in boxes of sand till the time for planting arrives. The double tuberous should be similarly treated.

உதயதாரகைக்குக் கடிதமெழுதிக்கொள்பவர்களுக்குப் பத்திராதிபதியவர்கள் அறிவிக்கிறதென்னவெனில்,

“சைவசமயிகள்” எனக் கையொப்பம் வைத்த ஓர் கடிதத்தை எங்கிலும் வரவிட்டுக் கங்கைநதி முதலிய சலங்கிற் றீர்த்தமாடுவது புண்ணிய பலபலனைக் கொடுக்கும்பதற்கத்தாட்சியாகப் பிரதானமாய் இரண்டு மூன்று திருட்டார்த்தங்கள் எடுத்துக்காட்டியிருக்கிறார்கள். அவைகளில், கவது. முற்காலங்களிலிருந்த சிறப்பியராசாக்களும் பிறரும் அப்படிச் செய்தார்களென்றும், உவது. அப்படிச் செய்வது தருமமென்று தங்களாகமங்களிற் சொல்லியிருக்கின்றதென்றும், நவது. எங்கள் அதியுத்தம ராக்கினியவர்கள் தமது பாலகனுக்கு யோதான் நதியின் றீர்த்தத்தை மொள்ளுவித்தத்தால் ஞானஸநானம்பண்ணுவித்ததினால் தீர்த்தமாடுவதில் ஏதோ புண்ணியபயனுண்டாமென்பதற்கிதொரு அத்தாட்சியாக இருக்குவதென்றுந்தான். இம்மூன்று காரியங்களுக்கும் ஓவ்வொருக் நாங்களுரைக்குமுத்தரமென்னவெனில்,

கவது, முற்காலத்தில் இருந்தராசாண்ட இராசாக்களும், பிறருங்கய்கா நதியிற் றீர்த்தமாடுவதற்கு யாத்திரைபண்ணினதும், மற்றுத் தங்கள் கிரியாங்கங்களுக்கும் இவ்வித தீர்த்தத்தைக் கொண்டுவரும்படிக்கு வெகுபணத்தைச் செலவிட்டார்களென்று சொல்லுகிறதினாலே, அப்படிச்செய்தவர்களுக்கு எப்போவாகுதல் அது உபயோகமாயிருந்ததென்பதற்கு அடையாளமாக வேரத்தாட்சியாகியுங் காணும். ஆனாலுச்செய்கையைப்பார்க்குமிடத்தில், தற்காலத்திலுள்ளவர்களைப் போல முற்காலத்தினவர்களும் அறிவின்மையுள்ளவர்களாய் இருந்தார்களென்பதற்கு இத்த ஒரு போதுமான திருட்டார்த்தம். உவது. தீர்த்தமாடுவதினும் புண்ணியபயன்களுண்டாமென்று தங்கள் வேதத்திற் சொல்லியிருக்கின்றதெனச் சொல்லுகிறார்கள். அப்படிச் சொல்லுகிறவர்களைப் பார்த்து இக்காரியங்களைச் சொல்லுகிற ஆகமங்களெவையென்று; அவையாரிடத்திருந்து உங்களிடம் வந்த

தென்றும் வினாவுகிறதற்கு இடமாயிருக்கின்றது. இந்த ஆகமங்களிலுள்ளவைகளை நம்புகிறதற்கென்ன அத்தாட்சியுண்டு. புருவோத்திலுள்ள பிராமணர்கள் மற்றும் வருணத்தவர்களைப் பார்த்திலுந் தாங்களே மேலான பூதேவரென்பதை நினைவிறுத்தும்பொருட்டுத் தம் நயத்துக்காக எடுத்துத் தொடுத்துக் கட்டிவைத்த வீணை குசமச்சக்கேயல்லாமல் மற்றும் படியல்லவென்று தாரகையை வாசிப்போரனைவரும் உற்றுணர்ந்து பாரார்களா? இத்தீர்த்தங்களுக்காகக் கொடுப்பணமனைத்தும் ஆர்வசஞ் சேருகதென்று “சைவசமயிகள்” எப்போவாகுதல் கிர்த்தித்தந்ததுண்டா? தீர்த்தமாடுவதில் மகா புண்ணியமிருக்குதென்று சொல்லிக் கனங்களை மயக்குகிற குருக்கள் பிராமணர்கள் முதலியவர்களுடைய அபிப்பிராயமென்னவென்பதைச் சனங்கள் தேர்ந்துபார்க்கிறார்களா? இதினாலும், இதைப்போலொத்த மற்றும் மதிபீனமான கிரியைகளினாலும் உண்டாகும்பயனென்னவெனில், அவை பிராமணர்களுடைய வயிறுகளைச் சோற்றிலுந் திரப்பி அவர்களுடைய இச்சையை நிறைவேற்றிப் பண்ணுகின்றன. நவது. யோர்தான் நதியின் றீர்த்தத்தினால் இராக்கினியவர்களின் பாலகனுக்கு ஞானஸநானம்பண்ணினது மெய்தான். ஆகிலும் இதைப்பற்றி மேலைச்சஞ்சிகையிற் பேசினாலும் இன்னுஞ் சிலகாரியங்களை இச் சஞ்சிகைவழியாய் எடுத்துப் பேசுவோம். யோர்தானநதியின் சலத்தலே புண்ணியமிருக்குதென்பதை அத்தாட்சிப்படுத்தும்பொருட்டு எங்களுக்கு இருவகைத் திருட்டார்த்தமேண்டியதாயிருக்கின்றது. கவது. இச்சலத்திலே புண்ணியமுண்டென்று தேவத்தாட்சி வேண்டியிருக்கின்றது. உவது. இச்சலத்தையதுபவித்த ஆளுக்கு யாதொரு நயம் பயங்காணவேண்டியது. இது காரியத்திலிப்படிப்பட்டவோர் திருட்டார்த்தமும் காணும். ஆகையினால், எந்த அறிவாளியும் இதை நம்பமாட்டான். அல்லவென்று, அந்த ஞானஸநானச் சடங்கை நடப்பிக்கிறதற்கு உதவியாயிருந்த இராணியவர்களும் மற்றும் விஸ்புமாரர்களும் ஞானஸநானம் கொடுப்பின்னைக்கு அதினால் யாதொரு நயமுண்டென்று நம்பினார்களென்று வைத்துக்கொண்டாலும், அது அப்படிப்பயனுண்டென்பதை அத்தாட்சிப்படுத்தாமல், உயர்ந்த உத்தியோகங்கள் நடப்பிக்கிறவர்களும் மற்றுஞ்சனங்களைப்போல இவர்களும் மிவிற்குறைவுள்ளவர்களாயிருக்கிறார்களென்பதையே அத்தாட்சிப்படுத்துகின்றது. ஆனாலும் அந்தத் தீர்த்தத்திலே யாதொரு பெறுபெறு அண்டென்று நினைத்தார்களென்றதாகவுந் நாம் காணவில்லை.

ஆகிலும் “கிரிஸ்துநாதர் ஞானஸநானம் பெற்ற நதியின் (யோர்தான்) தண்ணீரிதுதானென்ற ஒழுகையைக் காண்கும்பொழுது தெய்வபத்தியுள்ள ஒருவன் சந்தோஷமடையக்கூடும்” என்று மேலைச் சஞ்சிகையிற் காட்டினோம். இத்தீர்த்தாட்சியாக, சில பின்னர்கள் தங்கடங்கன் பெற்றார் அணிந்து வழங்குவத ஆபரணங்களை எடுத்துப் பத்திரமபண்ணிப் பிற்காலத்திற் தாங்களே அணிந்துகொண்டுவருகிறதுடல்லாமல், விலைபெற்ற மற்றும் அணிகலன்களிலுமிவைகளே மெத்த விலைபெற்றதென்றுஞ் சொல்லிக் கொள்ளுகிறார்கள். எனிப்படிச் சொல்லுகிறார்கள்! ஏனென்கில், இது எங்களுடைய பெற்றார் அணிகலன்களைத்துப் போன அணிகலனல்லவோவென்று தங்கள் மனத்திற்கொள்ளுந் சந்தோஷத்தினால் அல்லவோ? அந்த ஆபரணங்களை அணிவதினாலே யாதொரு நயமுமில்லை. அந்த ஆபரணங்களிலே யாதொரு செயலுமில்லை, அப்படியே யோர்தானநதியின் சலத்திலும் யாதொரு மேன்மையில் வேயில்லை. ஆகிலும் கிரிஸ்துநாதர் ஞானஸநானம் பெற்ற நீர் இதுதானென்பதை நினைக்கும்பொழுது சற்றே சந்தோஷமுண்டாகுதேயன்றி வேறொரு பயனுமில்லை.

பின்னை இப்படிப்பட்ட அற்ப சந்தோஷத்துக்காக மெத்தப் பிரயாசப்பட்டு வெகு பணங்கையுந் செலவழிக்கவேண்டியதென்னவென்றொரு கேள்விகேட்டால், அத்தற்கு நாங்கள் சொல்லும் மறுமொழி.—அந்த நதியின் தண்ணீரை மொள்ளுவிக்கிறதற்கெவ்வளவு பணஞ் செலவழிக்கப்பட்டதென்பது எங்களுக்குத் தெரியாது. இப்படிப்பட்ட அற்பசந்தோஷ அனுபவங்களுக்காக அநேகம் பணங்களைச் செலவழிக்கக் காண்கும்பொழுது நாங்களுக்குச்

ந்றே ஆச்சரியப்படுகிறோம். ஆனாலும் வீண்காரியங்களிற் பணத்தைப் பலமுறையுள் செலவிடுகிறது இராசாக்களுக்கும், மற்றும் பிரபுக்களுடைய சுயதன்மையென்றனைவருமறிவார்கள்.

மேற்கூறிய காரியங்களைத் தாரகையை வாசிப்போரிடம் விட்டு அவர்களை நாம் கேட்கிறதென்னவெனில், தீர்த்தமாடுவதினால் வரும் பலனென்ன? யாத்திரைபண்ணித் தீர்த்தமாடுவார்களாராகுதல் நயப்பட்டதுண்டா? அவர்கள் கிறிஸ்தோ? நீதிநெய்வுள்ளவர்களா? தருமசாலிகளா? பொய், வஞ்சனை, கபடம், காமவிகாரமுதலிய துராசைகளை விட்டோய்த்தார்களா? சற்றுகுணமுள்ள புருஷரா? நற்குணமுள்ள பிதாக்களா? அருகிசைக்குத்துணைசெய்ய விருப்பமுற்றவர்களா? பராபரனுக்குப் பப்படுகிறவர்களாய்விட்டார்களா? ஆற்செய்கையை விட்டோய்த்து நற்செய்கையை நடவெத்தனப்பட்டுவிட்டார்களா? இவைகளைல்லாவற்றுக்கும் மறுமொழி இல்லை, இல்லை, இல்லை, இல்லை, பின்னக் காரியமெப்படிப்போகின்றது. எப்படியெனில், யாத்திரைபண்ணித் தீர்த்தமாடினவர்கள் திரும்பிவருகிறபோது, முன்னிருந்ததிலும் அகந்தை, ஆகாமியம், இறுமாப்பு, நாணயத்தப்பு முதலானவர்களுடன் வருகிறார்களென்று இவ்வூர்ப்பிறந்த எங்கள் கிறிஸ்தவர்கள் பேச அநேகமுறை காதாரக்கேட்டிருக்கிறோம். பின்ன அப்படிப்பட்ட செய்கையின் பயனென்கே? இப்படிப்பட்டவர்களுக்காக நாங்கள் மெத்த இரங்குகிறோம். திருவிழா முத்தவிய சடங்கு நடக்கும் இடங்களுக்குடன்பட்டுப்போய் வருகிறவர்களுடைய நடையானது வரவாக் கேடாய்ப்போகின்றது. ஒரு பழத்தினால் அந்த மரத்தின் தன்மையை அறியக்கூடாது? எட்டி மரத்தில் மாதானம் பழமும், மாதானமரத்தில் எட்டிப் பழமும் பறிச்சுக்கூடுமா? புத்திவான்களென்றதாக எண்ணிப் பேசுகிறோம். தீண்மையை விட்டு நன்மையைச் செய்யப் பிரயாசப்படுங்கள்.

காக்கிப் பிரத்தியுத்தரம்.

[Answers to Correspondents.]

கொழும்பிலிருந்து (True Christians) எனக் கையொப்பம்வைத்த கடிதமும், யாழ்ப்பாணம் ஓர்மானுக்கன் கடிதமும், கையொப்பமில்லாத வேரூர் கடிதமும், கொழும்பிலிருந்து (P. Canga-manader pully) அவர்கள் அனுப்பின கடிதமும், கொழும்பிலிருந்து ஓர் சொபஸ்கிதெபர் (C. S.) அனுப்பின கடிதமும், ஆதிநாராயணசெட்டியார் சிவப்பிரகாசமவர்களனுப்பின கடிதமும், கொழும்பில் வேதப்பிரியன் அவர்கள் அனுப்பின கடிதமும், (Peter Fernando) அவர்கள் அனுப்பின கடிதமும் காலாதிதமாய் வந்த படியால் இச்சுஞ்சிகையிற் பிரசுரஞ்செய்யாமல் விடுகிறோம்.

A communication from "The Rocks on the P. R. shore" has also been received.

புதினச் சங்கதிகள்.

யாழ்ப்பாணம்.

மரணசங்கதி—வட்டெட்கர் சாஸ்திரப்பள்ளிக்கூடத்தில் முதலாம் ஃலூப்பிர் படித்த (John Flood Edmonds) அல்லது இராபர்ட் பின்ன கதிரேசபின்ன காலஞ்சென்று போய்விட்டதற்காக மெத்த விதனப்படுகிறோம். இன்னென்றல், இந்தப்பிள்ளையுடனே படித்த சிலர் நெற்றைக்குத் தாங்கள் படித்த கல்விகளிற் கடைசியாகப் பரிசோதிக்கப்பட்டு நடத்தைக் கட்டதாகியும் வாங்கிச் சகலருஞ் சந்தோஷித்துப் பள்ளிக்கூடம் விட்டு அவரவரை நிசயித்த வேலைகளிற் போயிருக்கிறார்கள். கத்தர் தந்தார் கத்தரெடுத்தார் சத்தருடைய நாமம் லைதாத்திரிக்கப்படத்தக்கது.

கொழும்பு.

கொழும்பில் கண்ணாற் தெருவிலொரு வீட்டில் பணிவிடை செய்துகொண்டிருந்த ஒரு கிறிஸ்தவ தண்ணீர் அள்ளப்போனபோது சடுதியாய் வீழ்ந்துவிட்டான் அதின் அதிர்ச்சியைக் கேட்டு ஒருபொடியன் போய்ப் பார்த்தபொழுது அவன் தண்ணீருள்ளே அமிழ்ந்துகொண்டிருந்தான். கண்டு சத்தமிட்டலறச் சனங்கள் கூடி அவனைக் கரையேயெடுத்துவிட்டார்கள். அவனைக் கரையேயெடுக்கும்போது அவனுக்கு நினைவில்லை.

சீனம்.

சீன தேசங்களிலுள்ள பட்டினங்கள் அனைத்திலும், யாபார முஸ்திப்பில் மிகவும் பேர்போந்திருந்த சங்கேயா என்ற பட்டினத்தை இங்கிலாந்தார் தங்கள் வசமாக்கிக்கொண்டார்களென்ற சமாச்சாரத்தைச் சுருக்கித் தானைகளுக்குத் தளகத்தனும், அதியுத்தம் இராக்கினியவர்களுக்குத் தாபாபதியுமாகிய என்றிபொற்றிஞ்சர் எழுதிச் சீனதேயத்தில் இங்கிலாந்தாரைச் சார்ந்த குடிசனங்களுக்கு அறிவிக்கிற தென்னவாலால்,

நாங்கள் "சப்பு" என்ற பட்டினத்திற் செய்த பிரகாரமாக இவ்விடத்திலுள்ள மோர்சாவையும், சேவகருறையு மில்தானங்களையும் குண்டு மருந்து சன்னமுதலிய படைத்தளபாடங்கள் வைத்திருந்த வீடுகளையும், இன்னும் பலவிதமேலான சட்டிடங்களையும் இடித்தழித்தெற்கும் நிருமலமர்க்கின்பிறகு, வைகாசி மாதம் (உக)தெய்தி நாங்களிருந்தனாவைவிட்டகன் ஹ (உக)தெய்தி அளவில் வேறொருதிருக்குவந்து அவ்விடத்தில் ஆனிமாதம் (யக)தெய்தி அளவுத் தரித்துநின்றபொழுது சீனரைச் சார்ந்த அதிகாரிகள் நாங்களாற்றின் வழியேபோகாமல் மறித்துத் துரத்தும்படி அற்றைவழிய மதிக்கையெழுப்பினார்கள். பிறகு நாங்கள் யசு தெய்திகாலமே எழும்பிக் கப்பல்களையும் நங்கூர்தூக்கிச் சீனரங்கங்கே பதவிரந்த தானத்திற் சென்றபொழுது சீனர் பிரங்கிகளைவிட்டார்கள். அப்படியே நாங்களும் அவர்களுமோயாமவிரண்டுமென்தியாலமனவுக்குப் பிரங்கிகளைவிட்டதினால், சீனர் நின்றதினகொலைத்து தளர்த்து முதுகுக்கட்டியோடி அப்புறம்கலவாரம்பிப்பதை நாங்கள் கண்டு அவர்களோடி அப்புறப்பட்டு மறுபடியும் பொருக்காரவாரம்பண்ண முன்னமே அவர்களுயொருபடியாகத் துரத்தினோம் (உ)அவர்கள் நின்றவிடத்திலுவிட்டோடிப்போன (உக)துப்பாக்கிகளை நாங்கள் கண்டெடுத்துக்கொண்டோம்.

கப்பலேறிக் கடலில் நின்று யுத்தம்பண்ணினவெங்களில் (உ)பேர் கொல்லப்பட்டதுமன்ற (உக)பேர் பாடானகாயமும் வாங்கிக் கொண்டார்கள். அப்படியிருந்துங் கரையில் நின்றமரத்திப்போர்ப்பண்ணினவர்களுக்குக் கொருவாக்கென்கிலும் யாதெருவிக்கினங்களுக்குச் சம்பவில்கிலலை. ஆனாலும், சீனர் பண்ணியிருந்த அடுக்கின் வலிமையையும், அவர்கள்விட்ட பிரங்கியின் திறமையையும் காண்கும்பொழுது, எங்களைச் சார்ந்தவர்களில் மடிந்து நாசமாய்ப்போனவர்கள் மிகுதியாயிராது ஒரு பெரிய அற்புதம்போலே இருக்கின்றது. இந்தவேளைகளில், சீனரில் (ய)ஃபர் கொல்லப்பட்டதுமன்றி இன்னுமவ்வளவுபேர் பாடானகாயம்பட்டார்கள்.

ஆனி மாதம் (ய)தெய்தி அளவில் சிலகிதுக்கப்பல்களை விட்டாற்றின் வழியாய்ப்போய்ச் சீனர்விட்டோடிப்போன (ரு)துப்பாக்கிகளையெடுத்துக்கொண்டோம் (யக)தெய்தியளவில், சங்கேயா பட்டினத்துக்குக்கே கட்டியிருந்த போர்ச் சேவகருடைய வீட்டைவதைந்து நெருக்கியுடத்து அவர்களையும் முதுகாட்டியோடப்பண்ணி அவ்விடத்திலிருந்த (ச)அ)பிரங்கிகளையெடுத்துக் கொண்டதிசைக்கிரமாகப் பட்டினத்தையும பிடித்துக்கொண்டு அவ்விடத்தில் அரணிப்பாய்க் கட்டப்பட்டிருந்த பிரதான கட்டிடங்களையும் நிருமலமர்க்கித் தகர்த்துத் தானியங்கள் வைத்திருந்த படைகசாலைவையுஞ் சனங்களுக்குத்தானே கொடுத்துவிட்டோம். (உ)தெய்தியளவில் நாங்களாற்றின் வழியாக (உ)இருப்புக் கப்பல்களையும்விட்டுக்கொண்டு சங்கேயா என்ற பட்டினத்துக்கெம்பது மயில்துரத்துக்கப்பால் சென்று சின்ருடைய பாரமான (ச)பிரங்கிகளையும் கண்டதையுமெடுத்துக்கொண்டு அவர்கள் பொருக்கெத்தனமாய்க்கட்டைவைத்திருந்த இரண்டுமதிக்கையுமிடத்தித்து நிருமலமர்க்கித் தகர்த்தோம்.

சீனரிடத்திலிருந்து நாங்கள் பறித்துக்கொண்ட துவக்குகளைல்லாங் கூடியாக (காச)அவைகளில் (எச)பித்தனத்துவக்குகள் அவைகளிற் சிலதில் 'மிலேச்சரைக் கீழ்ப்படுத்தி அடக்குகிறவன் என்றும், பிரதானமாய் வேறொருபெரிய துப்பாக்கியில் 'மிலேச்சர்' என்றமெழுதியிருந்தது.

பிராஞ்சுதேசத்து இராசகுமரனுடைய மரணம்.

பிராஞ்சுதேசத்து இராசகுமரனும், பட்டத்துக்குச் சுந்தர்வாளியுமாகிய கேஹ்வியானென்பவா சாரிப்போருமொழுது, தவறிக் கீழேவீழ்ந்து மண்டையுடைந்து சிறிதுகாலம் அதுவே வியாதிபாயிருந்து இறந்துபோனபடியால், பிராஞ்சுதேச முழுமையுந் துக்கசாகரத்திலுழந்தியிருக்கிறதென்று அவ்விடத்துப் பத்திரிகையிலே அறிகிறோம்.

SUMMARY OF NEWS.

COLOMBO.

Resignation of Mr. Anstruther.—It was rumoured a few days ago that the Hon'ble Mr. Anstruther had been appointed Secretary to the Government of Madras, but it is hardly necessary for us to remind our readers that the rules of the E. I. Company's service preclude such an appointment. We, however, understand that the Colonial Secretary has intimated his intention to resign in September next year; when, it is said, Mr. Wodehouse will be his successor, as Mr. Turnour, it is thought, will not return to Ceylon in consequence of his Coffee planting operations turning out so exceedingly well. *Col. Obs. Sept. 22.*

CALCUTTA.

From the Madras Athenæum of September 22.

DEATH OF MISSIONARIES BY CHOLERA.—"A short time back we announced the establishment of a new Mission amongst the Hill tribes of central India. The brethren composing the Mission were Germans. A letter appeared in the Christian Observer about two months ago, in which great promise of usefulness was held out: alas! how frail are all the plans, and how evanescent the hopes of man; *all the brethren we learn, five in number*, have in the course of a few days been carried off by cholera. In one short week, the whole Mission has been entombed. Verily the judgments of God are abroad in the land.

Reader, whatsoever thy hand findeth to do, do it with all thy might."

DISASTER TO H. M. 62d REGIMENT.—Intelligence reached town the day before yesterday of a very serious and distressing disaster having befallen the Right Wing of H. M. 62d Regt, who were proceeding by water to Dinapore. It appears that on the 5th instant when the detachment were off Bhaugulpore they encountered one of those terrific gales which are seldom met with except in a tropical climate, swamping the whole of the boats and leaving only twenty or thirty men, out of four hundred and eighty to relate the melancholy tale.

We believe the storm came on in the middle of the night, and at once tore all the boats from their fastenings.—*Englishman Sept. 10th.*

More recent accounts state the loss as given above to be considerably overrated.—*Editor.*

AFFGHANISTAN.

LATEST FROM JELLALABAD.—The latest intelligence from Jellalabad is to the 20th, when the most active preparations were in progress for the advance on Cabul—Would it had been ordered three months ago?—The 2d Brigade with General Pollock's and the Divisional Head Quarters were to move forward on the 20th August. Brigadier Wild with two thirds of the 3d Brigade, and the hordes of Seikhs were to hold the Khyber, Cavalry and a good Artillery being united to his force at Dhukka, one Regiment from the 3d and one from the 4th Brigade will garrison Jellalabad. Thus the 1st the 2d, and part of the 4th Brigades of Infantry, two Regiments of Cavalry and a good Artillery will be left available for Cabul. The Seikhs now on the left bank of the river will be pushed on to protect our depot at Gundamuck. When the troops advance, General Nott will besiege Ghuzni, and if he succeeds in capturing it will push on to Cabul, and General Pollock, on whom the supreme control devolves from the moment General Nott reaches Ghuzni, will co-operate from Gundamuck. When affairs are settled both divisions of the army will retire through Jellalabad and Peshawur. It is understood that the objects of the campaign comprise the surrender of Ghuzni to General Nott, or its capture, the surrender of all prisoners European and native, there and in its vicinity, and the hoisting of the British flag on its citadel; the occupation of Cabul, possibly by General Pollock's force, the hoisting of our flag on the Bala Hissar, the surrender of all the prisoners, guns, trophies, together with Amenoulls and Akhbar Khan; and restoration of Dost Mahomed and all the captives with us. It is expected that both armies will be prepared to quit Cabul by the 1st of October next.—Letters from Jellalabad say, that the Kuzzilbashes on hearing of Generals Nott and Pollock's advance, rose *en masse* and seized Akhbar Khan, and prevented his removing the prisoners from the Bala Hissar. We are also informed through the same channel that the prisoners will be delivered over to us the moment our Troops arrive at Cabul.

CHINA.

FALL OF SHANGHAI.—The *Water Witch* from China the 27th ult. arrived here on the evening of the 20th, and has brought intelligence of further successes on the part of the Expedition, the most important of which is the capture of the city of Shanghai, a place of very extensive commerce.

The substance of these operations is given in the following official circular which we copy from the *Canton Register* of the 26th ult.

CIRCULAR.—To H. B. M.'s SUBJECTS IN CHINA.—The gratifying duty of announcing further highly important successes of H. M. combined forces, again devolves on H. M. Plenipotentiary in China.

After the necessary delay in destroying the batteries, magazines, foundries, barracks, and other public buildings, as well as the ordnance, arms,

and ammunition, captured at Chapoo, the troops were re-embarked, and the expedition finally quitted that port on the 23d of May, and arrived on the 29th off the Rugged islands, where it remained until the 13th of June, on which day it crossed the Bar, which had been previously surveyed and buoyed off, into the Yang-ze-keang river, to the point where the river is joined by the Woosung.

At this point the Chinese authorities had erected immense lines of works, to defend the entrances of both rivers, and seem to have been so confident of their ability to repel us, that they permitted a very close *reconnaissance* to be made in two of the small steamers by their excellencies the Naval and Military commanders-in-chief on the 14th instant, and even cheered and encouraged the boats which were sent in the same night to lay down buoys to guide ships of war, to their allotted positions of attack.

At day light, on the morning of the 16th, the squadron weighed anchor, and proceeded to take up their respective stations, which was securely done when the batteries opened, and the cannonade on both sides was extremely heavy and unceasing for about two hours; that of the Chinese then began to slacken, and the seamen and marines were landed at once, under the fire from the ships, and drove the enemy out of the batteries before the troops could be disembarked and formed for advancing.

Two hundred and fifty three guns, (42 of them brass) were taken in the batteries, most of them of heavy calibre, and upwards of eleven feet long. The whole were mounted on pivot carriages of new construction, and it was likewise observed that they were fitted with bamboo sights.

The casualties in the naval arm of the expedition amounted to two killed and twenty-five wounded, but the land forces had not a man touched. It appears almost miraculous that the casualties should not have been much greater considering how well the Chinese served their guns. The "Blonde" frigate had 14 shot in her hull, the "Sesostris" steamer 11, and all the ships engaged more or less. The loss on the part of the enemy is supposed to have been about 80 killed, and the proportionate number wounded.

On the 17th of June some of the lighter vessels of the squadron advanced up the Woosung river and found a battery deserted, mounting 55 guns, of which 17 were brass.

On the 19th two more batteries close to the city of Shanghai, opened their guns on the advanced division of the light squadron, but on receiving a couple of broad sides, the Chinese fled and the batteries which contained 48 guns (17 of them brass) were instantly occupied, and the troops took possession of the city, where the public buildings were destroyed and the extensive government granaries given to the people.

His Excellency the Admiral proceeded up the river Woosung with two of the small iron steamers on the 20th instant about 50 miles beyond the city of Shanghai, and in this *reconnaissance* two additional field works, each mounting four heavy guns, were taken and destroyed; bringing the total of ordnance captured in these operations, up to the astonishing number of 304, of which 76 are of brass, and chiefly large handsome guns; many of the brass guns have got devices showing that they have been cast lately, several of them have Chinese characters signifying "the tamer and subduer of the barbarians," and one particularly large is dignified by the title of the "barbarians."

The Chinese high officers and troops are supposed to have fled in the direction of the cities of Soochow Hang-chow-foo, and Nanking. The same high authorities have made another indirect attempt to retard active operations by an avowed wish to retreat, and have also given a satisfactory proof of their anxiety to conciliate by the release of 16 of H. M.'s subjects European and Natives of India who had been kidnapped; but as the overtures were not grounded on the only basis on which they can be listened to they were met by an intimation to that effect.

GOD SAVE THE QUEEN.

Dated on board the Steam-frigate *Queen*, in the Yang-tze-keang River [off Woosung] the 24th day of June, 1842. (Signed)

HENRY POTTINGER,
Her Majesty's Plenipotentiary.

OVERLAND INTELLIGENCE.

MADRAS HERALD OFFICE 10 P. M. Sept. 12, 1842.

The Overland Mail by Express reached the Presidency at 8 P. M. this evening, and we have pleasure in laying before our readers those matters of interest which stand out as important among the mass of intelligence which has reached us. The event which above all others presents itself to us as pregnant with deep and melancholy interest is the death of His Royal Highness the Duke of Orleans. The afflicting circumstances attending his decease will be read by all with great concern, whilst we cannot but join in the natural exclamation of the Queen of France "what a dreadful misfortune has fallen upon our family, but how much greater is it for France."

As we shall have occasion to dwell on this subject at some length hereafter as a question affecting our political relations to a large degree, we shall

merely at this moment direct our reader's attention to the details of the event itself.

There are few matters of importance which arrest our attention as communicated by this mail. Some explanations of an important character by Sir Robert Peel in reference to Lord Auckland's Indian Policy will form a subject for important considerations hereafter. We have nevertheless given an abstract of these, and it will at once inform our readers of the view taken by the Home government of that nobleman's most injudicious rule. Sir Robert Peel in reference to this question states fully the want of confidence which his government reposed in Lord Auckland. He observed, that supposing the government had been disposed to avail themselves for a certain time of the services of his lordship, it could not be inferred from thence that the government, by so acting, made themselves parties to the policy pursued by him.

This subject appears to form the principal feature of interest, in our home politics. We observe that a bill has been introduced into the House of Commons by Sir Robert Peel for the Protection of the Sovereign's person. We rejoice to see that in the sentence to be pronounced upon all those who may hereafter attempt the life of the Sovereign, a good whipping forms a chief item, a punishment which we doubt not will stop all silly boys for the future from bringing themselves into unenviable notoriety, by endeavouring to frighten Her Majesty or her illustrious consort.

From the London Mail August 4.

FRANCE.

DEATH OF H. R. H. THE DUKE OF ORLEANS,

Heir to the Throne of France.

It is our melancholy task to announce to our readers the death of his Royal Highness the Duke of Orleans, occasioned by a deplorable accident.

The details of this calamity are as follows:—On the 13th July, at twelve o'clock, the Duke of Orleans was to leave Paris for St. Omer, where he was to inspect several regiments intended for the corps of operation on the Marne. His equipages were ordered, and his attendants in readiness. Every preparation was made at the Pavilion Marsan for the journey, after which his royal highness was to join the Dutchess of Orleans at Plombieres. At eleven the Prince got into a carriage intending to go to Neuilly to take leave of the King and Queen and the royal family. This carriage was a four wheeled cabriolet or caleche, drawn by two horses, and driven by a postilion. It was the conveyance usually taken by the Prince when going short distances round Paris. He was quite alone, not having suffered one of his officers to accompany him. The Duke in returning from Paris was accustomed to take the avenue leading from the Porte Maillot to his residence of Villiers, and from thence obtained entrance to the Park of Neuilly by the gate which is opposite to this avenue; but on this occasion his royal highness wished to go by the road which crosses Sablonville obliquely to the old Neuilly road, and then enter the park by the grand gate. Having been driven very fast, the horses, on reaching the Porte Maillot became excited, and, in spite of all the exertions of the postilion, took the road to which they were habituated instead of the diagonal road the Prince intended to go. Finding themselves approaching their stables, the animals became still more eager, and the horse the boy rode kicked out several times and struck the crossbar, which, from the nature of the carriage, came rather close to his haunches. The Duke stood up, and fancying that the postilion had lost all command of his horses, called to him. The boy replied that he still held them, and in fact the hand horse was perfectly temperate, the lad firm in his seat, and pulling at the bridle. Not succeeding in getting them into a trot, the Prince, who was extremely expert in gymnastic exercises, attempted to do what he had frequently practised before while his carriage was moving, but probably not with the same velocity. He put one foot on the step, and then sprang to the ground. The Prince touched the road with both feet, but the impulse was so great that he staggered, and fell with his head on the pavement. The effect of the fall was terrible, for his royal highness remained senseless on the spot. Persons instantly ran to his assistance from, opposite Lord Seymour's stables. In the mean time the postilion succeeded in getting command over his horses, turned the carriage round and came to the door of the house where the Prince was lying. His royal highness never recovered his senses. He was placed on a bed in a room on the ground floor, and surgical assistance was sent for. Dr. Baume, a physician in the neighbourhood, was the first who came. He bled the royal sufferer, but this produced no good effect. The news of the accident was conveyed to Neuilly. The Queen immediately set out on foot, and the King followed her. His Majesty was to beat Paris at twelve o'clock, to hold a council of ministers. His carriages which were ready, soon overtook their Majesties, who entered them with Madame Adelaide and the Princess Clementine. They proceeded to the house into which the Duke of Orleans had been taken. Dr. Pasquier, jun, the Prince Royal's first Surgeon, had just arrived. Soon afterwards the Dukes d'Aumale and Montpensier came from Courpevoie and Vincennes. Dr. Pasquier was very soon compelled to announce that the case was of a most serious nature, for every minute the evil seemed to increase. A few words, pronounced by the Prince in the German language, gave a momentary hope, but this, as quickly vanished. Marshal Soult, Marshall Gerard, the Ministers of Justice, Foreign Affairs, the Interior, the Marine, Finances, and Public Works, arrived, and were admitted into the death-bed chamber of the Royal Duke. The Chancellor, the prefect of Police, Generals Fajol and Aupik with officers of the household of their Majesties and princes, hastened to the spot, and remained outside the house in a space kept clear by sentinels stationed around. At two o'clock, as the case became more and more desperate, the King sent for the Dutchess of Nemours, who had remained at Neuilly. She came attended by her ladies in waiting. No pen can paint the afflicting scene

presented by the chamber when the Dutchess the Nemours came, and added her bitter tears to those of the rest of the family. The Queen and princesses were on their knees by the bedside, praying, and bathing with their tears the hands of their departing son and brother, so intensely beloved. The Princes were speechless, and sobbing almost to suffocation. The King stood by, silent and motionless, watching with painful anxiety every fluctuation in the countenance of his expiring heir. The cure of Neuilly and his clergy immediately obeyed the King's summons, and came to Sablonville. Under the influence of powerful medicaments the agony of the dying Prince was prolonged. Life withdrew but very slowly, and not without struggling powerfully against the utter destruction of so much youthful strength. For a moment respiration became more free, and the beating of the pulse was perceptible. As the slightest hopes are grasped at by hearts torn with despair, this scene of desolation was interrupted by a momentary calm, but the gleam soon passed away. At four the Prince showed the unequivocal symptoms of departing life, and in another half hour he rendered his soul to God, dying in the arms of his King and father, who at the last moment pressed his lips on the forehead of his lost child, hallowed by the tears of his afflicted mother, and the sobs and lamentations of the whole of his family. The Prince being dead, the King drew the Queen into an adjoining room, where the ministers and marshals assembled, threw themselves at her feet and endeavoured to offer her consolation. Her Majesty exclaimed, "what a dreadful misfortune has fallen upon our family, but how much greater is it for France!" Her voice was then stopped by her sobs and tears. The King, seeing Marshal Gerard absorbed in grief, shook his hand pressed it with an expression showing his sense of his bereavement, but at the same time a firmness and magnanimity truly royal. The mortal remains of the Prince were placed on a litter, covered with a white sheet. The Queen refused to get into the carriage, declaring her resolution to follow the corpse of her son to the chapel at Neuilly, where she wished it to be carried. Consequently a company of the 16th Light Infantry was hastily marched down from Courbevoie to line the procession on each side, and thus those brave men, who had shared with the Prince Royal in the dangers of the passage of the Iron Gates and the heights of Mouzaia, in Africa, served as the escort of his now lifeless body. Several of the men wept. All called back to their mind the brilliant valour with which the Duke of Orleans had assailed the enemy, and at the same time the mild and delicate beneficence with which he had ever tempered the necessary rigour of command. At five o'clock the mournful procession towards the chapel at Neuilly. General Athalin walked at the head of the bier, which was carried by four non-commissioned officers. Behind followed the King, Queen, Princess Adelaide, Dutchess de Nemours, Princess, Clementine, Duke d'Aumale, and the Duke de Montpensier. Then came Marshals Soult and Gerard, the ministers, the general officers, the household of the king and princes, and an immense number of other persons. The sad and solemn procession moved along the Avenue de Sablonville, and crossing the old Neuilly road, entered the royal park, traversing its whole length to the chapel. Here the Majesties, and princes and princesses, after prostrating themselves before the altar, left their beloved child and brother under the guardianship of God. [To be continued.]

The *Courrier de Lyon* announces a serious disturbance to have broken out at Mantua between the Jews and the Christians. The Austrian Government was obliged to interfere by force; but the people tore up the pavement and attacked the soldiers with stones, who fired on the multitude, killed fifty persons, and wounded many. The disturbance still continued, and no Jew dared make his appearance in the streets. The Government was obliged to march troops from Verons and Milan.

Skirmishes have taken place upon the Turco Persian frontier, between the border detachments of the Shah and Sultan. The Porte has concentrated a small armed corps in Thessaly.

The *Augsburg Gazette* asserts that Sir Stratford Canning, finding himself unable to carry out his views of coercion against the Turks in Syria, has determined to offer his resignation as the sole way of backing out of his position.

Accounts from Port au Prince of the 17th June, had been received at New York. They contradict the account previously received of a rebellion having broke out in St. Domingo. President Boyer was seriously ill, and not expected to recover.

CONTENTS.—அட்டவணை.

Historical sketch of the Pandian kingdom	பாண்டிய வள நாட்டுச் சரித்திரம்	229
Life of Mohammed	க் குறிப்பு	229
Missionary Enterprises in the South Seas	மகமதுவின் சரித்திரம்	ib.
Communications	தென் சமுத்திரத்திலுள்ள நடந்த சங்கதி	230
The Reindeer	கழுநாக்கள்	231-233
Auspicious occurrences	ஓர் வகை மான்	ib.
Cural	குறன்	235
Hints on the Theory and Practice of Gardening	முமொழி-பஞ்சாங்கம்	236
Panchangam	பத்திராதிபதியவர்கள் குறிப்பு	237
Gardener's Calendar for Oct.	காதிதப்பிரத்தியுத்தாரம்	238
Answers to correspondents	புதினச் சங்கதிகள்	ib.
Summary of News		